

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

33. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

14. SRPNA 2005

Z obsahu:

Šest základních bodů nauky o Panně Marii

Joseph kardinál Ratzinger
- strana 2 -

Dívejte se na Marii, spásné znamení na konci časů

Urs Keusch
- strana 4 -

Nanebevzetí Panny Marie

Obraz toho, co můžeme
očekávat
- strana 5 -

Evangelizace s mariánským předzna- menáním

Leo kardinál Scheffczyk
- strana 6 -

Eucharistie - lék pro nesmrtelnost

Clemens Pilar Cop
- strana 8 -

Babička má nyní přednost

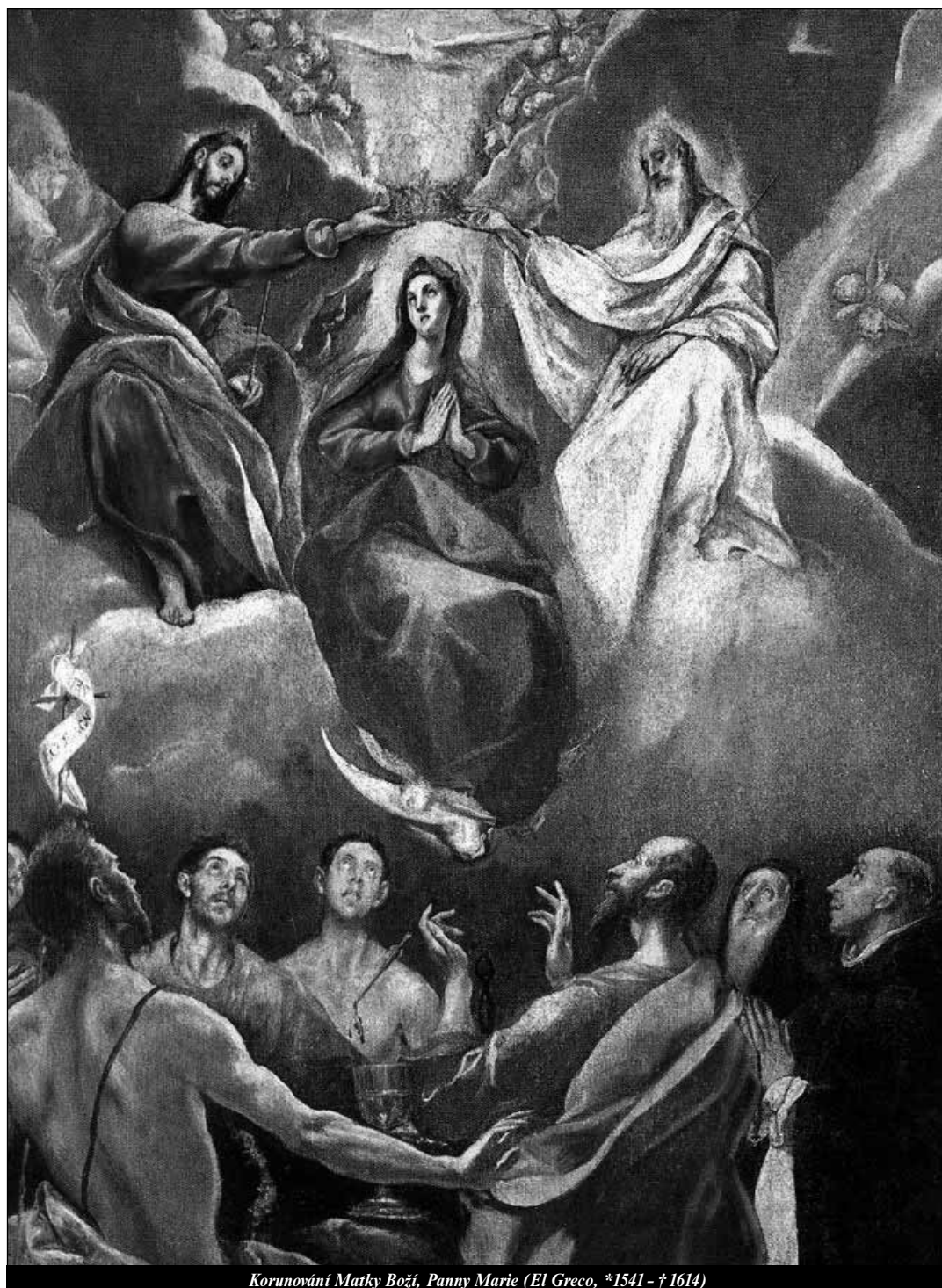
Alexa Gaspariová
- strana 10 -

Počátky Církve (18)

Mario Galizzi
- strana 13 -

Výzvy fatimského poselství (22)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Koronování Matky Boží, Panny Marie (El Greco, *1541 - † 1614)

Šest základních bodů nauky o Panně Marii

První bod: Kdo přiznává Marii místo, které jí je vyhrazeno věroučnými články a tradicí, ten je pevně zakořeněn do autentické christologie (II. vaticanum: *Když o ní církev zbožně uvažuje a rozjímá ve světle vtěleného Slova, s úctou proniká hlouběji do největšího tajemství vtělení a připodobňuje se tak stále více svému Snoubenci*. Lumen gentium, čl. 65) Církev ostatně vždy vyhlášovala mariánská dogmata jako přímou službu víře v Krista – nikoliv tedy především z odanosti k Matce. Bylo to za prvé vyhlášení jejího ustavičného panenství a bohorodičovství, a pak, po dlouhé době zrání a promyšlení, vyhlášení jejího neposkrvněného početí a jejího nanebevzetí. Tato dogmata ochraňují původní víru v Krista jako skutečného Boha a skutečného člověka, dvou přirozeností v jediné osobě. Zajišťují též nepominutelný eschatologický aspekt nanebevzetí Panny Marie jako příslib námi všemi očekávané nesmrtnosti. Chrání také v současné době ohroženou víru v Boha-Stvořitele, který může volně zasahovat do materiálního dění. (Úpadek této víry v současné době je vidět ze stále menšího porozumění pravdě o ustavičném panenství Marie.) Maria je konečně jednotícím faktorem víry, neboť, jak koncil opět připomíná, *vstoupila hluboko do dějin spásy, jistým způsobem v sobě spojuje a vyznařuje největší skutečnosti víry* (Lumen gentium, čl. 65).

Za tímto prvním bodem následuje **bod druhý:** Mariologie církve předpokládá správný vztah, nutnou integraci Písma a tradice. Čtyři mariánská dogmata mají nezbytný základ v Písmu svatém. Zároveň jsou však i zárodkem, který roste a přináší ovoce v životě církevní tradice, tak jako nachází svůj výraz v liturgii, v cítění věřícího lidu a v reflexích teologie vedené učitelským úřadem církve.

Třetí bod: Právě ve své osobě jako osobě židovské dívky, která se stala matkou Mesiáše, spojuje Maria v živou a nerozlučitelnou jednotu starý a nový Boží lid – Izrael a křesťanství, synagogu a církev. Je současně spojovacím článkem, bez kterého (jak se dnes často stává) se víra „dostává do nebezpečí ztráty vyváženosti buď chápáním Nového zákona pouze jako součásti Sta-

rého, nebo naopak opomíjením Starého zákona. V ní, Marii, můžeme však prožívat jednotu celého Písma svatého.“

Čtvrtý bod: Správná mariánská úcta zajišťuje víře společné trvání nezbytného „rozumu“ a rovněž tak nezbytných „důvodů srdce“, jak by řekl Pascal. Pro církev není člověk ani pouhým rozumem, ani pouhým citem, je jednotou obou těchto dimenzí.

hlava musí jasně zvažovat, ale srdce musí být schopno pocítovat vroucnost. Mariánská úcta (která se při rozjímání jedinečné velebnosti Bohorodičky má chránit jak falešného přehánění, tak duchovní omezenosti, jak doporučuje koncil) tak zajišťuje víře její plně lidskou dimenzi.

Pátý bod: Abychom použili přímo formulaci II. vaticana, je Maria „podobou“, „obrazem“ a „modelem“ církve. Pohledem na ni je církev chráněna před zmužštělou představou, která v církvi vidí nástroj společensko-politického akčního programu. V Mariiň postavě a příkladu církve znovu nachází svoji vlastní mateřskou tvář a nemůže degradovat na struktury nějaké strany, organizace nebo nátlakové skupiny ve službách lidských, byť i velmi ušlechtilých zájmů. Jestliže v mnohých teologiích a eklesiologiích Maria už nemá místo, pak důvod je známý – redukovaly víru na abstraktní pojem, a ten matku nepotřebuje.

Šestý a poslední bod této syntézy: Svým určením současně k panenství i k mateřství vrhá Maria světlo na to, co Stvořitel zamýšlí s ženou v každé době, nebo lépe řečeno, právě v naší době, ve které, jak známo, je ohrožena sama podstata ženskosti. Mariiňm panenstvím a mateřstvím získává tajemství ženy velmi vysoké určení, které jí nemůže být vzato. Maria je neohroženou hlasatelkou Magifikat, ale je také tou, která činí plodným ticho a skrytost, je tou, která neváhá stát pod křížem, tou, která je přítomna vzniku církve, ale také tou, která, jak evangelista vícekrát vyzdvihuje, ve svém srdci uchovává to a uvažuje o tom, co se dozvěděla. Jako vzor odvahy a poslušnosti byla a stále ještě je příkladem, na který může a má hledět každý křesťan, muž i žena.

EDITORIAL

Odpověď, jakou reagoval božský Mistr na neodbytné prosby kananejské ženy, by dnes asi vyvolala pobouření a možná i zavdala důvod ke stížnosti na náboženskou diskriminaci. Sotva se však můžeme domnívat, že se Boží Syn překlá, a že by tedy měl taková slova vzít zpět jako neuvážlivá. Nezbyvá nám než přijmout i takovou větu jako Boží slovo, stejně jako jeho obdobnou výzvu: „Neházejte své perly před vepře.“ Musíme vzít na vědomí, že mezi Božími dětmi a těmi, kteří neznají pravého Boha a Otce a neklanějí se mu v duchu a v pravdě, je skutečně nesmírná propast, která opravňuje, aby Pán použil taková pro nás přímo zarážející přirovnání. Jedná se tu skutečně o diskriminaci, ale tato diskriminace není projevem nějaké Boží libovůle, nýbrž odráží skutečnost, kterou vyvolává hřích a jeho následky. Ježíšova slova nejsou tedy výrazem opovržení, nýbrž konstatováním, které dokonce jen naznačuje nejsmutnější skutečnost: stav hříchu a nemilosti je tak nedůstojný člověka, že ho vrhá do ještě hlubšího ponížení, než jaké cítíme za oněmi výrazy z živočišné říše, neboť zvířata se nikdy proti svému Stvořiteli nevzbouřila. Čím více pak se blíží naše představa skuteč-

nému stavu věci, tím spíše můžeme ocenit přemíru Božího milosrdenství, které se sklání i k „psíkům“ a „vepřům“.

To je také určující skutečností našeho vztahu k nevěřícím. Boží Syn jistě umřel za všechny a nikoho předem nevyklučuje z Božího království, ale ti, kteří do něho zatím nevstoupili, jsou v nanejvýš žalostném stavu, který znamená navíc věčné ohrožení. To to vědomí nás pak vede nikoliv k tomu, abychom se nad nimi vyvyšovali, ale bychom s nimi měli hluboký soucit a s láskou usilovali v rámci svého postavení a svých možností ze všech sil o jejich záchranu a vysvobození z politováníhodného stavu.

Příčina žalostného stavu nevěřících, bludařů a hříšníků je stejná jako u dítěte oné pohanské matky: jsou v moci zlého ducha. Tato moc a nadvláda se nemusí projevovat navenek jen patologickým chováním, ale také zatvrzelostí a duchovní slepotou. Proto je jejich obrácení často tak obtížné. Pán to řekl svým odpůrcům zcela otevřeně: „Váš otec je ďábel a vy chcete dělat to, co váš otec žádá.“

Obrácení jednotlivců, národů, pohanů tedy nezávisí na

Pokračování na str. 9

Z knihy J. Ratzinger: O víře dnes (vyd. MCM)

Zkouška víry

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Smiluj se nade mnou, Pane!

Hledáš-li Pána, nenajdeš ho v jeho vlasti. Po dalším konfliktu se slepými vůdci slepých⁽¹⁾ odešel Ježíš do pohanské krajiny, jako by očekával, že se mu zde dostane lepšího přijetí než u jeho krajanů, o kterých musí se smutkem prohlásit: *Tento lid mě ctí toliko ústy, ale jejich srdce je daleko ode mne.*⁽²⁾ Vyprav se proto do sousední pohanské Fénicie. Můžeš se zde setkat s kananejskou ženou, která také hledá Ježíše, a to s velkou toužebností. Přidruží se k ní a můžeš si být jist, že ho spolu najdete. Nechej si od ní vyprávět, proč tak naléhavě spěchá za židovským Divotvůrcem.

Tuto matku potkalo to největší neštěstí. Jejího milovaného dítěte, kterému dala život, se zmocnil zlý duch. Ačkoliv se chování její dcery tak nešťastně změnilo, neodsuzuje ji ani se od ní neodvrací, ale hledá všemožně způsob, jak jí pomoci. Čím větší je její láska k vlastnímu dítěti, tím větší bolest jí působí jeho neštěstí. Je rozhodnutá podstoupit cokoli, jen aby je zachránila. Přesvědčíš se brzy, jak velká je její ochota ke každé oběti i pokoření.

Neštěstí však může být předznamenáním pozhřebání. Vidíš to na případu této ztrápené pohanské ženy. Její láska ji přivedla k naději a naděje k víře. Ještě dříve než Pána poznala, už v něho doufá. Ačkoliv je pohanka, stane se pro tebe učitelkou účinné a vytrvalé modlitby. Chtěla Ježíše vyhledat v jeho vlasti, protože nemohla tušit, že těm, kteří ho hledají s vírou a pokorou, Pán sám vychází vstříc. Jakmile se doslechla o jeho příchodu, spěchá za ním tím více a už zpozvzdálí k němu hlasitě volá: *Smiluj se nade mnou!* Jak mnoho by mohli dosáhnout ti, kteří Pána znají, jen kdyby byli vnímavější pro jeho volání!

Ježíš se nejprve chová, jako by její prosby ani neslyšel. Překvapuje tě to? Jeho Srdce ve skutečnosti naslouchá těmto prosebným výkřikům plným víry s velkým zalíbením. Nemyslí přitom jen na tuto matku, ale i na tebe. Kdyby jí okamžitě vyhověl, možná, že bychom se o její víře ani nedověděli. Jestliže Pán otálí s vyslyšením, je to proto, že jeho dobrota chystá mnohem větší dar, než o jaký prosíš.

Vytrvalé volání prosebnice a Pánova neotečenost vzbudily pozornost a nevolí učedníků. Přimlouvají se za ubohou, ale zdá se, že

myslí přitom i na sebe, aby měli klid. Nestává se i tobě, že prosíš za druhé, protože se stalo nepříjemným vidět člověka v nesnázech? Pak máš i ty důvod prosit o smilování a uzdravení z nepřiznané sebelásky.

Poslouchej pozorně, co Ježíš odpoví svým učedníkům. Jeho posláním je nyní pomáhat jen svému národu. Jeho příchodem se naplnila všechna zaslíbení, která dal Hospodin svému vyvolenému lidu, a tomu jsou také především určeny ty nesčetné divy Ježíšovy milosrdné lásky. Jak však odpovídá Izrael na Boží přízeň? Není to smutné, že největší nevděčnosti se může Pán dočkat právě od těch, které nejvíce obdaroval?

Kananejská žena se však nevzdává. Čeho nedosáhla zpozvzdálí, to si chce vyprosit u Ježíšových nohou. Protlačila se mezi učedníky a padá před ním pokorně na kolena. Dosud se klaněla bezduchým modlám, nyní vzdává poctu živému Bohu. Rozoznala v tomto cizinci to, co nepoznali jeho vlastní rodáci, ačkoliv je na to Bůh po staletí připravoval.

Pane, pomoz mi!

Radost, jakou pociťuje Pán z víry, jakou nenachází ani v Izraeli, mu nebrání, aby vyslovil znovu překvapující námitku, která se ti může jevit jako diskriminace: Chléb pro děti nepatří psům. Pán však nemá v úmyslu prosící ženu zranit ani ponížít. Myslí přitom na duše méně důvěřující a méně pokorné, aby se příkladem této Kananejky povzbudily. Proto se nad tím nepohoršuj. Nejsme snad opravdu nehodní jeho nesmírných darů? Právě takové pokorné přiznání je zdrojem a podmínkou opravdové víry. Jak vidíš, tato prosící matka přijímá klidně a bez odporu i tuto nelichotivou poznámku božského Dobrodince. Je to proto, že ji nijak nepřekvapila. Už od prvního okamžiku, kdy se rozhodla hledat svou záchranu u židovského Mistra, odhodlala se k tomu s vědomím, že jde za ním jako poslední z posledních. Je přesvědčena, že národ, ze kterého vzešel tak velký Prorok, musí být jistě veliký. Nespoléhá na sebe ani na své zásluhy, nepočítá s žádným nárokem. Opírá se jen o jediné: Dobrota tohoto Proroka je jistě tak velká, že nakonec shlédne i na tu, kterou může řadit mezi psy. Právě v tomto stavu hlubokého ponížení se nejvíce projevil víra pohanské ženy, takže si nakonec zasloužila to nejvyšší uznání a s ním i splnění své horoucí prosby.

Děkuj Ježíši i šťastné matce za lekci, jak se máš přibližovat ke svému Bohu. Velikost víry je v její pokoře. Čím více jsi přesvědčen o své vlastní ubohosti, čím více se tak

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 56,1,6-7

Toto praví Hospodin: „Šetřte práva a jednejte podle spravedlnosti, neboť se již blíží má spása, již se ukáže má spravedlnost. Cizince, kteří Inou k Hospodinu, kteří mu slouží a milují jeho jméno, jsou jeho služebníky, všechny, kteří zachovávají sobotu bez znesvěcení a lpí na mé smlouvě, přivedu na svou svatou horu a dám jim radost ve svém domě modlitby. Jejich oběti a žertvy budou mi potěšením na oltáři; neboť můj dům bude domem modlitby pro všechny národy.“

2. čtení - Řím 11,13-15.29-32

Bratři! Vám, (bývalým) pohanům, říkám: Já jako apoštol pohanů vykonávám svou službu s velkou pečlivostí. Chtěl bych tím vzbudit žárlivost u svých soukmenovců a aspoň některé z nich zachránit! To, že byli vyloučeni, přineslo světu smíření (s Bohem). Co teprve bude znamenat, až budou znova přijati? To bude úplné vzkříšení z mrtvých! Vždyť Boží dary a povolání jsou neodvolatelné. Vy jste se kdysi chovali k Bohu odmítavě, ale nyní se vám dostalo milosrdenství, protože židé odmítli přijmout víru. Stejně tak se oni chovají nyní odmítavě, protože vám se dostává milosrdenství, aby se ho potom dostalo také jim. Bůh totiž dopustil, že všichni upadli do neposlušnosti, aby všem prokázal milosrdenství.

Evangelium - Mt 15,21-28

Ježíš odešel z Genezaretu a odebral se do tyrského a sidonského kraje. A tu z toho kraje vyšla jedna kananejská žena a křičela: „Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův! Moje dcera je krutě posedlá.“ Ale on ji neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili ho: „Pošli ji pryč, vždyť za námi křičí.“ Odpověděl: „Jsem poslán jen k ztraceným ovcím domu izraelského.“ Ona mezitím přišla, klaněla se mu a pravila: „Pane, pomoz mi!“ On jí však odpověděl: „Není správné vzít dětem chléb a hodit ho psům.“ Ona řekla: „Ovšem, Pane, jenže i psi se živí kousky, které padají ze stolů jejich pánů.“ Nato jí řekl Ježíš: „Ženo, jak velká je tvá víra! Staň se ti, jak si přeješ.“ A od té chvíle byla její dcera zdravá.

blížíš k pravdě, že si vůbec nezasloužíš Boží slitování, tím více k sobě přitahuješ jeho milosrdnou lásku.

Kéž nám Bůh žehná, ať ho ctí všechny končiny země!⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 15,1-15; ⁽²⁾ Mt 15,8;

⁽³⁾ resp. žalm 66

Dívejte se na Marii, spásné znamení na konci časů

Mnohé z toho, co vyjadřuje to nejpodstatnější, může se leckomu zdát jako utopické. Je to krásné, ale za dnešních podmínek nemožné! Proto výzva k obnově, k nastoupení správné cesty byla za všech časů obtížná, ale v Boží ruce uskutečnitelná.

Před více než 200 lety žil jeden muž, o kterém bylo známo, že má srdce větší, než je sám. Všechna jeho láska patřila dětem, matce, otci, rodině. Měl tušení jako prorok. Viděl, jak s příchodem industriálního období a technické nadvlády vychladne láska ve všech oblastech lidských vztahů a poměrů.

Proto věnoval všechnu svou výchovnou lásku a vašeň vzdělávání a duchovní a duševní podporu matek. Od něho pochází slavné rčení, které opakoval znovu a znovu: „Matko, když tě miluji, pak miluji Boha.“

Tento muž se jmenoval Jan H. Pestalozzi. Vybuodoval svou pedagogiku na tomto poznání a základu a ovládl tak celý kulturní svět. Věděl, že žena, matka je ve své nejhlubší mateřské podstatě obraz milujícího a nejdobrotivějšího Boha, o kterém mystikové středověku řekli: „Tak jako je pravda, že Bůh je náš Otec, tak je také pravda, že Bůh je naše Matka.“ (Juliana z Norwiche)

Těmito pocity Pestalozziho byl oduševněn i filozof H. G. Gadamer, který při interview ke svým 90. narozeninám na otázku „Co očekáváte od budoucnosti?“ odpověděl: „Moje osobní přesvědčení je už dlouho takové, že už věřím jen na matky... Matky nevěří ve smrt... Ani děti nevěří ve smrt... Matky dělají nekonečně mnoho pro budoucnost celého lidstva v prvních šesti letech života svých dětí. Máme už jen tuto šanci...“

Je nápadné, že v uplynulých 200 letech otázka budoucnosti celého lidstva u všech vizionářů a výkladců dějin (V. S. Solovjev, P. Evdokimov, Fr. W. Foerster,

G. von Le Fort a další) nacházela stále tutéž odpověď: Obnova a znovuprobuzení lásky v západní kultuře může přijít jen od ženy, od matky, z blahodárných sil její tvůrčí hloubky.

Proč? Protože žena stojí tvůrčímu Božímu tajemství blíže než muž. V ní jsou uloženy ony vlastnosti, které jsou připisovány tvůrčímu Božímu Duchu, o kterém jeden velký teolog řekl, že je „mateřským srdcem Nejsvětější Trojice“. A tyto „mateřské Boží vlastnosti“ jsou láska, dobrotivost, soucit, něžnost, soucítění, dar útechy, odpuštění, trpělivost, vytrvalost atd. – tedy všechno, co je hluboce založeno v podstatě ženy, zatímco muž se jim musí s námahou učit a osvojovat si je.

Naděje, které jsou stále znovu vkládány do ženy, jsou právě proto dnes tak velké, protože víra v dobývající a ovládající síly muže je až do největší hloubky otřesena. „Není sporu, že kruté války, které rozdrásaly náš kontinent a zavinily dnešní stav věcí, jsou dílem jednostranné a přemrštěné mužskosti.“ (G. von Le Fort)

Nyní však se naléhavě dere vpřed otázka: Není žena, matka touto kulturní úlohou, tímto svým vysokým přínosem „ke kultuře lásky“, o kterém mluví Jan Pavel II., nenapravitelně přetížena? Splní vůči vymírající civilizaci tak náročný úkol?

A skutečně: všichni, kteří takovým způsobem psali a snili o posláni ženy, jsou nakonec vzhledem k reálné skutečnosti, pokud jde o ženu, více nebo méně skeptičtí. Žena přece nevydrží nadvládu chladného, bezduchého světa strojů. Její úloha se dnes nestala lehčí, právě naopak. Téměř všechno je obětováno nadvládě mocné ekonomiky, chce-li člověk vydržet a vůbec přežít.

I tato naše doba pomine a bude mít svůj konec. Musíme myslet na zítřek, na novou dobu, ve které Bůh opět dojde uznání a bude milován. „Nesmíme před krizemi doby rezignovat,“ napsal Jan Pavel II. v „Novo millennio ineunte“. A příkladně nás předcházela svým vlastní životem! Musíme myslet na své děti, na děti zítřka a na děti, které mají vytvo-

řit nové století, nové tisíciletí. Takové myšlení a chtění Bohem požehnané a zaměřené na budoucnost nás naplní nadějí, učiní nás veselejšími a silnějšími a dá nám naději, abychom se dali do práce.

Když křesťané před dvěma tisíci lety stáli proti pohanskému světu, který byl svými zmatky a svou nečistotou tak podobný našemu, neváhali a nepochybovali, nýbrž se dali do díla v síle své velikonoční víry, přemáhající svět, každý na svém místě. A byly to právě ženy, které s leskem Pánovy slávy ve tváři ozařovaly unavené a nemocné duše a probouzely k novému životu.

„Nic tak nepříspělo po zhroucení antického světa k povstání z mravní spouště a k duchovnímu vzpětí jako pohled na ženskou čistotu, která se s heroickou důsledností a pevností postavila proti zkáze světa.“ (Fr. W. Foerster)

Je to velké pokušení, když člověk tváří v tvář (zdánlivě) přesile zla ve světě chce vzdychat: „Co tu já jako jedinec mohu udělat?“ – a pak složit ruce v klín. Taková rezignace pochází vždy od Zlého. Skutečná hnutí obnovy, duchovní obraty vycházejí vždy od jednotlivých lidí a mají zpravidla skrytý a pomalý vývoj. A nejsou dílem pouze lidské vůle, jsou ovocem především milosti, volání a povolání od Věčného. A v tom spočívá síla, která přemáhá svět.

Nebyla také Maria skrytou postavou zvratu? Nikoliv pouze jednou z mnoha, nýbrž skutečnou postavou zvratu! Dnes je možno ve světě pozorovat podivuhodné probuzení pro tajemství Matky Boží. Jako nová „Jitřenka spásy“ vystupuje Maria nad temné hory, do kterých byla dlouho zatlačena. Dnes se šíří mezi tvorstvem hluboký pocit, že Žena, která Bohu darovala život a s ním se chtěl provždy spojit v obdivuhodné jednotě, přejímá podíl na dimenzích věčnosti a dějinách spásy.

Usnutí Panny Marie, ikona

Cítíme znovu něco z nevyslovitelné, hluboké, tak touhou naplněné spojitosti mezi Matkou Boží a celým stvořením, z jejího univerzálního mateřství a mateřské péče o každé jednotlivé lidské dítě. Poznáváme opět v Marii obraz a postavu Boží Moudrosti (srov. Sir 24,12), která si při stvoření hrála jako „milované dítě“ u Boha a její radostí bylo být s lidským pokolením (Př 8,30–31).

Podle výroků mnoha světů ukáže se Maria na konci časů světa jako velké znamení spásy, jako kosmické „Sursum corda! Vzhůru srdce! Kristus přichází!“

V takové době žijeme, můžeme žít, a proto nebude zklamán, kdo svůj pohled pozvedá v dětském očekávání k Matce Božího Syna, aby se od ní učil, jak je třeba sloužit pravému Bohu pravým způsobem. Maria je „Žena podle Božího srdce“, ona je věčně krásný obraz, jaký má Bůh o ženě a podle kterého se všechny ženy musí řídit, aby i ony byly podobně jako Bůh krásné a plodné. *Neboť v ní je všechna krása cesty i pravdy, v ní je všechna naděje života a ctnosti* (Sir 24,18).

A proto je před Bohem správné takové smýšlení a konání, když myslíme na budoucnost, na kulturní tvářnost zítřka, na zlidštění a zkrštanštění světa, na ženu, která má při tom tak náročnou roli.

Nuže, jak má žena znovu najít cestu do hluboké podstaty svého mateřství, aby mohla spolupracovat na tak velkém díle? Na to dává nádhernou odpověď církevní dokument „O spolupráci muže a ženy v Církvi a ve světě“.

Aby žena (a také muž!) mohla najít opět cestu ke svému obrazu, k prameni svého vlastního bytí, musí být jako Maria otevřena pro onu moudrost, která přichází shůry: pro Pramen života, Duchu Svatého, který nese onu „Boží stránku“ při stvoření, která je také požehnaným údělem

ženy: totiž pro onu divotvornou, oživující a pozvedající sílu lásky. Proto mluví dokument o obrácení ženy a muže k Bohu. V závěru se praví:

„Takové obrácení nemůže nastat bez pokorné modlitby, aby každý obdržel od Boha jasný pohled, kterým poznává jak vlastní viny, tak i uzdravující milost. Zvláštním způsobem je třeba vzývat Pannu Marii, Ženu podle Božího srdce, „požehnanou více než kterákoliv žena“ (srov. Lk 1,42), která byla vyvolena k tomu, aby mužům i ženám zjevila cestu k lásce.

Jen tak je možno najít opět cestu pokoje a úžasu, o které svědčí biblická tradice ve verších Písni písní a ve které těla i srdce propukají stejným jástem.“

Že něco takového je možno si jedině vymodlit, věděla i Gertruda von Le Fort, která před půlstoletím napsala v „Koruně ženy“:

„Je dáno ženě, aby tento tzv. „mužský věk“ proměnila v lidský, tzn. v křesťanský? Jisté je jen jedno: Žena může proti tomuto věku, založenému jen na lidském úspěchu, postavit čistší, vyšší a láskyplnější svět...“

Bližší podrobnosti nemůže dát nikdo. To v pravém slova smyslu lidské, co se rozvíjí do nové lásky, nemůže nikdo vykalkulovat a naorganizovat, to je možno jen vymodlit a přijmout. ... Pro ženu neexistuje jiný prostředek, jak uskutečňovat to, po čem touží svět, než vtělit ho sama do sebe. Zda se tak děje v tichém kruhu rodiny, nebo na veřejnosti, to není zdaleka tak podstatné, jak si naše doba myslí.

Dovolte mi, abych zakončil modlitbou našeho nezapomenutelného papeže Jana Pavla II.:

Maria nanebevzatá, ukaž se všem jako Matka naděje! Ukaž se všem jako Královna kultury lásky! Maria, Matko božské Lásky, buď pro nás základem naší pravé a hluboké radosti. Amen.

Vision 2000 - 4/2005

Nanebevzetí Panny Marie

Obraz toho, co můžeme očekávat

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie nám stává před oči náš cíl. Ukazuje nám to, v co můžeme doufat. Marii přijal Kristus jako první ve slávě, kterou nám slíbil. Naše naděje na toto naplnění není jen idejí nebo teorií, nýbrž na jedné z lidských bytostí se již uskutečnila. Jedna z Kristem vykoupeného lidstva již dospěla k definitivnímu cíli a je přijata do nového oslaveného světa. Církev je ve svém nejpřednějším členu již u cíle. Na Marii je zřejmé povolání všech ostatních členů.

Tělesné nanebevzetí

Tento svátek nejenže hlásá Mariino přijetí do nebe, ale také její tělesné nanebevzetí. Naší lidské představivosti zůstává skryto, co toto tajemství vlastně znamená, můžeme nicméně s jistotou říct: Je to útěchyplné poselství. „Tělesně“, to znamená naši úplnou lidskou existenci, tak jak jsme ji zde na zemi ve svém těle prožívali – s dobrými i špatnými zážitky, s našimi radostmi i přestálým utrpením, s naší zde na zemi prožívanou touhou a láskou, s našimi konkrétními vztahy k Bohu a k bližním. To vše je míněno **tělem**. Tělesné nanebevzetí Panny Marie pro nás tedy znamená, že všechno má svůj význam pro věčný život! Nejde o nějaký bezkrevný duchovný život, který nemá nic společného s naším nynějším životem, ani nejde pouze o duši, jak to učí reinkarnace, nýbrž jde o celý náš pozemský život. Tělesné nanebevzetí Panny Marie nám říká, že nic z toho, co bylo v na-

šem životě cenné, nebude ztraceno. Všechno dobré a krásné bude převzato do nového života. I naše rány budou oslaveny. Věčný život, do kterého by nepřešlo nic z nynějšího života, by pro nás nebyl zajímavý. Nový život, který s vírou očekáváme, je složen z naší nynější pozemské existence. Nic dobrého nebude ztraceno, žádné utrpení nebude zbytečně protrpěno.

Mariino privilegium

O Marii věříme, že byla vzata do nebe bezprostředně po smrti. Maria byla zcela bez hříchu od prvního okamžiku svého života. Nic u ní nemuselo být očištěováno. Zatímco naše těla budou podrobena rozkladu a teprve na konci časů budou vzkříšena a oslavena, Maria měla jedinečné privilegium (vzhledem k výkupnému dílu Ježíše Krista), že ihned po smrti obdržela oslavení, které nám je slíbeno až na konci časů.

Život v naději

Maria je pro nás tedy nadějí jako znamením toho, že na nás nečeká tragická bezvýchodnost – což trápí dnes pomyslení mnoha lidí – nikoliv „velká jáma“, prázdnota, nicota, nesmyslnost, nýbrž naplnění. Když nás někdy tíží starosti a opouští nás odvahy k životu, musíme obrátit svůj pohled k Marii, která je již u cíle. Uprostřed světa poznamenaného mnoha „znameními smrti“ nám dává Panna Maria poznat, v co můžeme doufat.

Z -sks- 33/2004
přeložil -ls-

*P*anno Maria, naše milá Paní Nejsvětější Svátosti, ty jsi slávou křesťanského lidu, radostí celé Církve a spásou světa. Pros za nás a probuď ve všech křesťanech vnitřní úctu k Nejsvětější Svátosti, aby se stali hodnými denně ji přijímat.

Pius X. (500 dní odpustků)

Evangelizace s mariánským předznamenáním

Toto téma se řadí k otázkám, které nepatří k tradiční mariánské tematice. Má svůj počátek teprve v nové době, kdy papežové začali hovořit o naléhavosti nové evangelizace, která se dostala do popředí zájmu v křesťanství. Mohlo by se přitom zdát, že spojení mezi evangelizací a postavou Panny Marie je umělé, protože Maria za svého života nebyla apoštolsky nebo misijně činná, takže nemůže znamenat žádný přínos pro evangelizaci. A skutečně, v jednom z nových stanovisek k tomuto tématu – „Doba setby! Být misijně činný“⁽¹⁾, který vydala německá biskupská konference v listopadu 2000, není o jménu Panny Marie ani zmínka.

Jinak se tento dokument vyznačuje jasnými nesrovnalostmi, když např. říká, že „nová evangelizace nepotřebuje žádnou novou církevní aktivitu“⁽²⁾ nebo když tvrdí, že v případě této evangelizace se nejedná o „rekristianizaci“ anebo o „návrat k dřívější podobě víry“⁽³⁾. Přitom vůbec není řečeno, co se rozumí pod novou podobou víry. Tak zůstává cíl evangelizace zamlžený a vágní. Proto si právem můžeme položit otázku, zda to není opomenutí jakéhokoliv vztahu k Panně Marii, co dělá tuto evangelizaci zcela mlhavou.

V následujících úvahách se chceme proto pokusit o vysvětlení, že mariánské předznamenání je důležitým příspěvkem k evangelizaci, což se uznávalo již v minulosti a v tradici Církve. To doloží krátký pohled na příklady z minulosti.

Mariánský prvek v tradičním apoštolátu a v pojetí misíí

Zabýváme-li se tradicí, nemůžeme zde konstatovat mariánský vztah k „evangelizaci“, protože tento pojem je v katolické oblasti nový. Naproti tomu v evangelické oblasti je tento pojem znám již od 19. století, kde byl používán pro označení církevní obnovy nebo lidových misíí.⁽⁴⁾ Proto z katolického pohledu musíme vzít v úvahu starší používané pojmy, jako je „apoštolát“ a „misie“, které se kryjí s pojmem evangelizace, i když ta má ještě širší specifický význam.

S myšlenkou apoštolátu a misíí bylo již v minulosti vnitřně spojeno mariánské zaměření. V misijních encyklikách moder-

ní doby počínajíc Lvem XIII. († 1903) je tato pro Církev tak podstatná činnost spojena s Marií. Toto spojení je někdy naznačeno pouze nepřímou, zvláště tím, že jsou Marii udělovány určité tituly a charakteristiky, jako např. spolupracovnice na Božím plánu spásy. To zdůraznil Lev XIII. v titulu „Adiutrix Populi“ (Pomocnice Božího lidu). Ale tento papež formuloval toto spojení

mezi Marií a apoštolátem ještě těsněji, když o Marii prohlásil, že „apoštolům štědrě předala onen poklad Božích slov, která uchovávala ve svém srdci“⁽⁵⁾. Ona v sobě tedy uchovávala poklad Božího slova a v plnosti ho všem předávala. Na to poukázal Pius XI. († 1939) ve své misijní encyklice „Rerum Ecclesiae“, když napsal, že „na Kalvárii byli Marii svěření všichni lidé“⁽⁶⁾

Andělé odnášející Pannu Marii do nebe
(okolo roku 1395, Národní knihovna, Florencie)

zvláště proto, aby pečovala o jejich spásu. Zřetelně vyslovuje mariánské apoštolátní myšlení Pius XII., když v okružním listě „Fidei Donum“ (1954) dává Ježíšovu výzvu učedníkům *Zajedte na hlubinu*⁽⁷⁾ do souvislosti s Marií a oslovuje ji jako Královnu apoštolů,⁽⁸⁾ což Jan XXIII. dovršuje, když ji nazval „Královnou misionářů“.⁽⁹⁾

Tuto tradici pochopitelně převzal II. vatikánský koncil, když na mnoha místech hovoří o Mariině spolupráci na díle Vykupitele a v dekretu o misiích říká: „Církev... se modlí, aby na přímělu Panny Marie Královny apoštolů byly pohancké národy co nejdříve přivedeny k poznání pravdy.“⁽¹⁰⁾ To znamená, že i Maria je zapojena do díla apoštolátu a misíí. Toto přesvědčení dále předává Pavel VI. († 1978), když v „Marialis cultus“ říká, že „působení Církve ve světě je současně pokračováním Mariiny starostlivosti.“⁽¹¹⁾ Přitom se toto pokračování Mariiny spásné starostlivosti v novější době spojuje především s důrazem na laiky, kteří jsou povoláni ke spoluuskutečňování spásného poslání Církve. Na druhé straně objasňuje Jan Pavel II. široký mariánský charakter misíí a apoštolátu, když ve své misijní encyklice „Redemptoris Missio“ připomíná společenství Panny Marie s apoštoly ve večeradle a z toho vyvozuje, že Církev se musí spojit s Marií, „aby obdržela sílu pro naplnění svého misijního poslání“.⁽¹²⁾ To jsou jen některé příklady, jak učitelský úřad Církve zastává své přesvědčení o mariánském duchu apoštolátu a misíí.

Komu by se zdálo toto v nauce Církve hlášané mariánské zaměření apoštolátu a misijního poslání ještě slabé, toho je možno odkázat na faktický důkaz z prožívané víry, totiž na apoštolátní a misijní společenství, která zaměřují svou práci výslovně podle Mariina příkladu. Opět jen jako příklad za všechny můžeme uvést „Misij-

ni sestry Jména Panny Marie“ (založené 1920) a jejich program. V jejich stanovách stojí významná věta: „Přitom se díváme na Marii. Ona je pro nás vzorem v oddanosti Kristu a v našem působení pro jeho království. Její mateřská přimlůva nás vede, abychom sloužily Kristu v životě putující Církve.“⁽¹³⁾ Skutečnost mariánského zaměření apoštolátu a misíí v Církvi je nepopíratelná.

Nicméně v těchto uvedených příkladech není řeč o „evangelizaci“. Tento relativně nový pojem, který byl před II. vatikánským koncilem používán jen ojedinele, získal později dominující postavení. Zpočátku se ještě rozlišovalo mezi misíí a evangelizací, takže když koncil mluví o evangelizaci jako cíli misijní činnosti, pak by misie měly být všezahrnující vnější činnost šíření spásy ve světě a „evangelizace“ vnitřní smysl a duchovní cíl misijního dění.⁽¹⁴⁾

Tento rozdíl jako by byl vydaným encykliky „Evangelii Nuntiandi“ Pavla VI. z roku 1975 zcela smazán, takže od té doby se někteří teologové dali slyšet, že výraz a věc misíí byl nahrazen měkčím konceptem evangelizace.⁽¹⁵⁾ Za touto nepřiměřenou interpretací se skrývá kritika misijní myšlenky jako takové, jak to zaznává již u K. Rahnera, který o misijním dekretu koncilu říká, že v něm „misijní povinnost“ Církve „byla vymezena méně přehnaně, pokud jde o kvantitu její realizace“⁽¹⁶⁾.

Upřednostňování termínu „evangelizace“ může souviset i se současným stavem, kdy situace v tzv. misijních zemích je v mnohém podobná situaci v někdejších křesťanských zemích, takže úkol hlásat evangelium je v obou případech stejný.

Jan Pavel II. však ve své misijní encyklice „Redemptoris missio“ (1990) kritizuje tuto rezignaci na pojem „misie“ mezi (nekřesťanskými) národy a vztahuje pojem „nové evangelizace“ především na stará území a opět

uznává za platný původní rozdíl mezi „misiemi mezi pohany“ a „evangelizací“.⁽¹⁷⁾

Od té doby se výraz „evangelizace“ / „nová evangelizace“ používá především pro úkol působení mezi někdejšími křesťanskými a teď odkřesťanštělymi národy, a to bez vztahu k pojmu misíí. Rozhodující však je, že i evangelizační působení se děje v těsném sepětí s Pannou Marií. Tak prohlašuje Pavel VI., že Maria zahájila o letničním ránu počátek evangelizace svou modlitbou za působení Ducha Svatého, a prohlašuje ji za „vedoucí hvězdu evangelizace“⁽¹⁸⁾. Toto přesvědčení zdůrazňuje i Jan Pavel II., když říká: „Maria je předobraz oné mateřské lásky, kterou musí být oduševněni všichni, kdo spolupůsobí na apoštolském poslání Církve.“⁽¹⁹⁾ V evangelizaci jde tedy o hlásání a zprostředkování Kristem zjevených pravd odkřesťanštělému světu a na tomto zprostředkování se podílí Panna Maria.

Spoluúčast Panny Marie potřebuje přirozeně zdůvodnění, které zatím církevní dokumenty v obšírnější formě nenabízejí.

(Pokračování)

Poznámky:

- (1) NBK Bonn, 1638.
- (2) Tamt. 6.
- (3) Tamt. 18.
- (4) Srov. RGG II, 1958, 770-775.
- (5) Adiutricem Populi 1895, n. 99.
- (6) AAS 18, 1926, 65-83.
- (7) AAS 49, 1957, 225-248.
- (8) Discorsi e radiomesaggi (1946-1947), Řím 1947, 88.
- (9) Princeps Pastorum, AAS 51, 1959, 839-864.
- (10) Ad Gentes, n. 42.
- (11) Marialis Cultus 1975, n. 28.
- (12) Redemptoris missio, n. 92.
- (13) Marienlexikon IV, 474.
- (14) Ad Gentes, n. 6.
- (15) Crr. Müller, Das Dekret Ad Gentes, Würzburg 2004, 321.
- (16) K. Rahner, H. J. Voglimler, Kleines Koncilkompendium, Freiburg 1993, 600.
- (17) Redemptoris Missio, n. 32.
- (18) Evangelii nuntiandi 1975, n. 82.
- (19) Redemptoris Missio, n. 92.

Poselství Královny míru

Drahé děti!

I dnes vás zvu, abyste naplnili váš den krátkými a vroucími modlitbami. Když se modlíte, vaše srdce je otevřeno a Bůh vás miluje zvláštní láskou a dává vám zvláštní milosti. Proto využijte tento čas milosti a věnujte ho Bohu víc než kdy dosud.

Konejte nověny postu a odříkání, aby Satan byl daleko od vás a milost (aby byla) kolem vás. Já jsem vám blízko a přimlouvám se před Bohem za každého z vás.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medjugorje 25. 7. 2005

Panna Maria bere ohled na náš současný způsob života...

Pro křesťana modlitba není rozhodnutí ani volba, ale životní potřeba. Tentokrát jako by Panna Maria čerpala ze školy sv. Bernarda, který navrhoval krátké, ale intenzivní modlitby během celého dne. (Podobně sv. Benedikt: „Raději krátce a často než zřídka a dlouze.“) Karmelitánská škola naopak doporučuje dlouhé časy vnitřní modlitby; a je pravda, že Boží přítomnost se mnohdy projevuje po půlhodině nebo i celé hodině modlitby.

Modlitba – to je Jakobův boj, v němž bojujeme s andělem tak dlouho, až obdržíme požehnání. „Modlete se bez ochabnutí,“ doporučil nám Ježíš.

Svatá Panna bere ohled na náš současný způsob života, ona ví, že většina z nás těžce nachází i jen čtvrt hodiny pro Pána, a tak nám navrhuje intenzitu a časté opakování spíše než délku. Tato intenzita je nutná ne proto, že by změnila Boha a přiměla ho učinit rozhodnutí v náš prospěch – on zná přece předem naše potřeby – ale je nutná pro nás, aby nás změnila do hloubky, aby nás učinila vnímavými ke hnutím Ducha, který nás vede a osvětluje a zároveň nás naplňuje štěstím.

Stav toho, kdo se často modlí, je stav bdělosti, která ho chrání před léčkami Zlého a činí vnímavým pro Boží vůli. Modlitba je disciplína, ale hlavně a především je to veliká radost, radost intimity.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 7. 2005

OBĚTUJTE MÉMU OTCI MÉ RÁNY

Musíte si vytvořit při všech svých modlitbách hluboký vnitřní vztah k nebi. Jak velkou moc může mít vaše modlitba, když ji spojíte s přimlůvou andělů a svatých a zvláště pak s pomocí mé svaté Matky!

Její přimlůva působí nejvíce na Srdce mého nebeského Otce. Když mu obětujete mé svaté rány, pak přicházejte k němu vedeni za ruku Matkou.

Ona sdílela všechna moje muka a má také podíl na mých výkupných milostech. Ona může rozdělovat plody mé lásky. Nepřestávejte si vyprošovat tyto plody!

Proste a bude vám odpuštěno z přemíry lásky otcovského Srdce, které vás nade všechno miluje.

Ježíš k sestře Františce Marii od Ukřižované Lásky

Eucharistie – lék pro nesmrtnost

Zdraví je pro moderního člověka to nejvyšší dobro. Kde si medicína neví rady, hledají mnozí alternativní metody pro celostní uzdravení – ale marně, říká autor. Je jen jeden celostní lék...

Jestliže dnes ještě něco stojí na oltáři, jestliže se lidé něčemu klanějí a uctívají to obětmi v potu tváře, pak je to zdraví. Naši předkové stavěli katedrály, my stavíme kliniky. Naši předkové poklekali, my děláme dřepy. Naši předkové zachraňovali duši, my zachraňujeme postavu. Nechybí ani protagonisté: samozvaní věřící, velekněží blahobytu a dobrého vzezření, asketi, světci, inkvizitoři. Není sporu: máme zde nové náboženství: náboženství zdraví, tak píše Manfred Lütz v jedné své knize.

K tomu patří ještě okolnost, že toto náboženství zdraví se rozvíjí především ve velmi široké nabídce tzv. alternativních terapií. Když víra v život na onom světě zeslábla, nebo se dokonce ztratila, jsou stále četnější lidé závislí na naději na dlouhý život na této zemi.

Zatímco dříve se lidé zaměřovali v liturgickém kultu na věčnou budoucnost, dnes se stal náhradou náboženství „terapeutický kult“. Nicméně tzv. „školská medicína“ velmi rychle ukázala, že nemůže člověku z tohoto světa odstranit nouzi. Nemůže překonat utrpení a smrt. A ve vysoce ztechnizované medicíně byl člověk degradován na úroveň stroje, který musí být opraven.

Ale toto vystřízlivění nevedlo k přiznání a obrácení. Člověk už se nechce smířit s tím, že tato tak vyspělá medicína současně působí utrpení tím, že se pokouší je odstranit.

Je to požadavek zesvětštělého člověka: musí existovat na tomto světě, a to od lidí, pomoc a spása, která mu vrátí plně zdraví. Tak se dnes hledají četné celostní terapie pro všechny oblasti lidského bytí: Protože etablovaná medicína to nemůže nabídnout, hledají mnozí alternativní terapie, které odpovídají těmto tužbám. Za touto tou-

hou po celostním uzdravení se skrývá touha po celostní spáse. Ale zможou alternativní terapie to, čeho ani školní medicína není schopná?

Jistě, mezi četnými terapiemi, které se dnes nabízejí pod titulem alternativní medicíny, jsou i smysluplné věci. Ale mnohé terapie slibují více, než může medicína dát: nejen tělo musí být zdravé, ale musí být uzdraven celý člověk s tělem, duší a duchem.

Mnozí hledají v medicíně nejen zdraví, ale i spásu. Proto jsou také nabídky ezoterického terapeutického trhu tak lákavé. Slibují, že člověka uzdraví v jeho tělesnosti. Nabízejí se léky, které mají zaručovat životní sílu člověka.

Mluví se zde o tom, že je možno vodu, pokrmu, a dokonce i vzduch nasytit životní energií. Tak může člověk najít uzdravení a sílu pro celou svou bytost. Budí to dojem, že člověk je celý a zdravý jen na základě přírodních sil, jako by životní síla byla něco, co člověk může vyrobit a uchopit.

Co je na těchto nabídkách falešné? Proč člověk hledá v terapiích něco, co tam nikdy nenajde? V čem spočívá lež těchto terapií, které slibují celkové uzdravení člověka?

Je v podstatě ezoterických idejí a je kosmickým náboženstvím, že se všechny síly zdraví a uzdravení hledají v přírodě. Život je však nevystihlé Boží tajemství. Od Boha přichází na zem

všechn život, on je dárce veškeré životní síly. Ano, on sám je životní Síla, jak se modlíme v žalmu 27,1: *Hospodin je síla mého života. Jeden dřívější překlad zní: Bůh je síla mého života.*

Člověk žije z tohoto Božího tajemství, dýchá v Boží lásce, dýchá Boží život. Žádný člověk nemůže ani na okamžik být a existovat, jestliže Bůh mu nedaruje a neudrzuje život. Proto my křesťané nevěříme tomu, že může být nějaká přirozená terapie, která je s to člověka zcela uzdravit.

Neexistuje přirozeně žádná alternativní medicína, která může člověku uzdravit tělo i duši. Člověk není ryze přírodní bytost. Je povolán v Božím tajemství k bytí a od něho je udržován při životě. Člověk přesahuje přírodu. Člověk může být jen tehdy zcela člověkem, když ve svém nehlubším nitru vede dialog s Bohem. Člověk je vztahová bytost, která především žije ze vztahu k Bohu. Pokud je tento vztah zbourán, strádá tím celý člověk. Všechno utrpení, všechno neštěstí přišlo na svět teprve s hříchem, tak věříme.

Celostní uzdravení tedy nemůže člověku dát příroda. Žádný člověk nemůže uzdravit na těle, na duši i na duchu druhého člověka, protože mimo vztah k Bohu není spásy ani uzdravení. V Bibli je jediné slovo pro celostní spásu: šalom. My to slovo překládáme jako „pokoj“, ale je tím míněno mnohem více. Je to všeobsahující spása pro člověka.

Když Ježíš říká učedníkům o velikonočním večeru „Pokoj vám“ (Jan 20,19), pak jim daruje tento šalom, tento pokoj. O velikonoční neděli daruje učedníkům celou spásu, kterou vydobyl na kříži. Tím však Ježíš nedaruje něco, nýbrž daruje sám sebe. On sám je Šalom, on sám je Pokoj.

Tintoretto (1518–1594): Poslední večeře, San Martino, Lucca

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Protože Ježíš se lidem zcela daruje, mohou dojít spásy. Být zcela zdravý na těle, na duši i na duchu může být jen ten, kdo stojí ve vztahu k Bohu, který je Spása. Celostní uzdravení není otázkou správného léku, nýbrž správného vztahu.

Nyní můžeme pochopit, že může být jen jedna jediná alternativní medicína. Každá přirozená medicína může bolest zmírnit, může dočasně zlepšit lidské pocity. Žádný lék tohoto světa nemůže dát člověku život nebo ho uzdravit v jeho nejvladnějším jádru, v jeho životní síle. Šalom, celost dává jen Ježíš. Celost člověka není otázkou nerušených tělesných funkcí a příjemného pocitu, nýbrž otázkou vztahu.

Nyní však také vidíme, že je jen jediný lék, který člověku může darovat všechno. Je to dokonce lék na spolknutí. Je to jediný lék, který skutečně obsahuje životní sílu, který ve své materiální podobě skrývá svou podstatu: „Zrak i hmat i sluch tu klame mysl mou,“ říká sv. Tomáš o tomto tajemství.

Ve formě hostie, chleba, je přítomen sám Život. Jediný lék, který obsahuje „informaci“ života: Ježíš sám se dává lidem za pokrm: *Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný.* (Jan 6,54)

Kdo přijímá Krista v Eucharistii, ten „jedl“ uzdravení, spásu. Vstupuje do všezahrnujícího vztahu k Ježíši Kristu a tento vztah přesahuje všechno pomýšlení. Kristus, věčný Život, se spojuje se smrtelným životem člověka a přetahuje ho do věčnosti. Tak označili církevní Otcové Eucharistii za „lék nesmrtnosti“. V době, kdy tolik lidí je zoufalých a hledají pomoc u všeobsahující terapie, hlásejme tajemství Eucharistie. Zde je darován šalom, který přetrvává tento čas a skutečně daruje spásu.

Výtah z Der Jünger Christi, červen 2005

Přeložil -lš-

důmyslných pastoračních plánech, evangelizačních projektech či dialogu, nýbrž především na vytržení ujařmených z moci ďábla. Jak to udělat? Uznat, že to není v našich silách, ale můžeme k tomu přispívat modlitbou a postem. To jsou prostředky, které nám po Ježíši Kristu připomíná vytrvale jeho Matka Panna Maria již od roku 1830. Její angažovanost v těchto věcech je více než oprávněná. Není to její soukromá záležitost ani privátní iniciativa. Byla tím pověřena již na samém počátku lidských dějin.

Ona jediná z celého lidského rodu nespádala pod ďáblu moc ani jediný okamžik svého života. Proto také nepoznala porušení a právem přebývá i s tělem po boku svého Syna, aby s ním nadále spolupracovala na díle spásy tak, jak to dělala, dokud byli spolu na této zemi. Ježíšovo vtělení, narození, život, smrt a zmrtevýchvstání docházejí svého cíle a naplnění v tom, že se v jednotlivcích i v národech uskutečňuje spása: že jsou vytrženi z moci zlého ducha a začleněni do řad Božích dětí: jsou převedeni z potomstva Hada do potomstva Ženy, která v každém jednotlivém případě obrácení drtí Hadovu hlavu. Úloha, kterou Bůh svěřil Marii ve svém plánu, je něco mnohem více než jen přímůlva. Maria nám Spasitele nejen vyprosila, ale počala a porodila, ona ho obětovala Otcovi v chrámě i na Kalvárii, není tedy nějakou lidovou nadstavbou, ale podstatnou součástí a nástrojem, který si Bůh vyvolil, stvořil a zapojil do díla spásy, a záleží mu na tom, abychom všechno ovoce milosti, které nám zajistil svou smrtí jeho Syn, obdrželi skrze ni. Její výsadní postavení není dáno lidovou zbožností, ale lidová zbožnost je samozřejmým důsledkem jejího postavení. Boží Syn svou

smrtí a zmrtevýchvstáním zlomil ďáblu moc, ale tím, kdo ďábla nejvíce a neúčinněji pokořuje, je právě Maria.

Jejího jména se doslova děsí a není schopen je vyslovit. Proto mu nesmírně vadí právě růženec:

V jediném růženci slyší Mariino jméno více než 100 krát!

Falešní interpreti koncili se vyznačují tím, že z jeho dokumentů vyvozují to, co tam není, a zcela přehlížejí to, co tam opravdu je. Chtěli očistit bohoopectu od lidového nánosu a s vytlačení mariánské úcty dosáhli i hlubokého úpadku úcty k Eucharistii.

Byl úpadek mariánské úcty v pokoncilním období následkem poklesu víry, nebo naopak pokles víry a masové odpady jsou důsledkem poklesu mariánské úcty? Reformisté si troufali, že se obejdou bez té, bez které se neobešla sama Nejsvětější Trojice a bez níž ve svém díle spásy neudělala ani krok. Jedním z argumentů, o který se reformisté opírají, je „ohled na od-

loučené bratry“. Kéž by nebylo větších překážek na cestě k sjednocení křesťanů než je mariánská úcta v katolické církvi! Jestliže někdo zbloudí, nepůjdu se ho zeptat, kudy bych se měl vydat, abych ho nedráždil tím, že nejdu za ním, ale všemožně se vynasnažím ukázat mu jedinou správnou cestu. Není snad naší svatou povinností a úkolem probouzet u protestantů lítost, že celá staletí jsou ochuzeni o tak velké Boží dary, jakými jsou svátosti včetně Eucharistie a prostřednictví Matky Boží a Matky všech lidí?

Kdo ctí Matku, oslavuje Syna. Syn ji nevezal k sobě jako konkurenci, ale jako svou vyvolenou Spolupracovnici. Kdo ji chce obejít, myslí si, že se vyzná v řádu milosti lépe než On. Marii je třeba nejen prosit, Marii je třeba pozorně naslouchat. Máme už za sebou dostatek dějinných zkušeností, abychom o tom nemuseli ani v nejmenším pochybovat. Už na svatbě v Káně nepostřehl bližící se blamáž nikdo z učedníků, ba ani sám správce svatby. Lepanto, Guadalupe, Vídeň jsou výmluvné historické

patřítky včasného zásahu té, kterou Bůh označil za milostiplnou. Mohli jsme se tak ohlížet i k Fatimě, kdybychom byli ihned udělali, co nám řekla. Dodnes jí dlužíme veřejné doznání, že jsme svým váháním nevyužili její nesmírný dar záchranu před hrozícím zlem.

Je jen jedna nevyhnutelná cesta, jak se vypořádat s bludaři, nevěrci a pohany včetně muslimů: Uposlechnout Marii a spojit se s ní velkým a neustávajícím veřejným celosvětovým řetězem modliteb a postu za vysvobození všech ztotočených z moci zlého. Jinak nás čeká to, co nám předpověděl Pán: naše perly nohama pošlapou, obrátí se proti nám a roztrhají nás.

-red-

Babička má nyní přednost

Potkaly jsme se jakoby zcela náhodou. Zнала mého muže z jedné přednášky a je čtenářkou Vision 2000. Daly jsme se do řeči a ten rozhovor na mě tak zapůsobil, že jsem si domluvila interview na příští den.

Manželé Schreibreithnerovi mě radostně a srdečně přivítali ve svém hezkém domku v Hofamt Priel (Rakousko), který si domácí pán vyzdobil jako umělecké dílo. Posadili jsme se spolu u útulné obývací kuchyni. U velkého stolu sedí ponořená do sebe, zdánlivě neoslovitelná Alžběta babička. Domácí paní začíná vyprávět: Narodila se 1962 v Ybbs an der Donau a vyrůstala ve Fürholz, který patří do farnosti Persenbeug. Tam navštěvovala základní školu, pak měšťanskou školu v Ybbsu. Rodiče vedli ji i oba její sourozence v duchu tradice k návštěvě nedělní mše. I když rodiče většinou jdou do kostela s nimi, doma se o Bohu nemluví.

Alžbětu jako mladé děvče náboženství nijak nezajímá. Po skončení školní docházky nastoupí do učení jako kuchařka a během sezóny pracuje v Tyrolsku. Po vyučení se seznámí 1980 se svým budoucím mužem. Jako dvacetiletí se vezmou v roce 1981 na úřadě a 1982 v kostele.

Rodina se rychle rozrůstá. Nejdříve Angelika, rok nato Krista, ta už je dnes vdaná a má dvě děti, pak Petra a konečně 1987 Tomáš. Během šesti let čtyři děti. Úloha nijak lehká.

Mladí manželé bydlí nejdříve u rodičů a v roce 1983 začínají se stavbou vlastního domku. Rodiče jim dali pozemek. Alžběta zůstane s dětmi doma a pomáhá při stavbě, jak může. Celá rodina vydatně pomáhá a také babička podporuje Alžbětu při péči o děti a při různých pracích. Leopold kromě stavby a práce jako zámečnick dělá ještě mistrovskou zkoušku. Je to pořádná dávka!

Pak přijme práci v Amstetten, kde vybuduje učňovskou dílnu, kterou vede již 13 let.

Stavba běží na velké obrátky a děti udržují maminku ustavičně v poklusu.

V roce 1987 prosí babička Alžbětu, aby ji zavezla do jedné modlitební skupiny. Místo aby se hned vrátila domů, rozhodne se mladá žena, že tam

Alžběta Schreibreithnerová

zůstane, protože tak je to méně složité. „Tři růžence, které jsem tam přečkala, mě málem porazily. Bylo to studená sprcha na mou hlavu,“ vypráví vesele. Bylo to na ni skutečně příliš.

Ale přesto zůstane v kruhu modlících se žen i příště, když ji babička poprosí o šoférskou službu. „Jak to?“ divím se. Alžběta se směje. „Prostě jsem neměla odvahu říct babičce: Zavezu vás jenom a potom pro vás přijedu.“ Tak začne pomalu vrůstat do této modlitební skupiny, i když si jako na začátku není jistá, zda tři růžence nejsou trochu přehnané. V podstatě je stále ve stadiu hledání víry. Tu jí babička dá bez komentáře jednu knížku se slovy: „Přečti si to, prosím tě!“

Byla to stará, ohmataná knížka o P. Piovi. „Hluboce zaujata jsem to přečetla jednou a ještě jednou – a cítila jsem, jak Ježíš otevírá moje srdce. Pro mě

to byl radikální obrat,“ vypráví zaujatě a je v tom cítit hlubokou radost.

Jednoho dne se manželé rozhodnou, že se budou denně spolu modlit růžencem. Pro Leopolda to nebyl žádný problém, protože na rozdíl od své ženy pochází z rodičovského domu, kde se víra opravdu praktikovala. Rád vzpomíná na tu dobu, když začali s touto společnou modlitbou. „Potřebuje to vždy nějaký impuls, abychom vybredli z té každodenní lopoty. Byla tu práce ve firmě, stavba domu, privátní práce, aby se něco přivydělalo na stavbu, pomoc sousedům a ještě musel zůstat čas pro děti. Bylo všechno stále stresové. A tak to dělalo člověku docela dobře spolu se pomodlit, i když jsme tu a tam při tom podřimovali. Byla to oblažující atmosféra, která posilovala vzájemné porozumění. Srůstali jsme ve víře. Jednou byl tažným koněm jeden, jindy druhý.“

Oba jsou rádi, že jejich srůstání ve víře nastalo v době, kdy děti byly ještě malé. Tak už mohly mít z toho užitek.

K růstu ve víře patří poutě do Medjugorje. Kvůli dětem však mohl jet vždy jen jeden. Spolu však navštěvují modlitební skupinu, která vznikla po jedné pouti. Alžběta vzpomíná: „V intenzivních rozhovorech jsme se nejdříve shodli v tom, jak je třeba víru prožívat v praxi, jak zdolávat všední den, jak přistupovat ke vzniklým problémům ve víře. Bylo zde mnoho diskusí o našem křesťanském životě.“ Že si ve věcech víry oba dobře rozuměli, to jsem poznala z nenuceného a samozřejmého způsobu, s jakým o tom mluvili a jeden druhému doplňovali myšlenky.

Od devadesátých let začala Alžběta žít podle doporučení Matky Boží z Medjugorje: denně mše svatá, měsíčně zpověď, pravidelný půst. „To velice posílilo moji víru,“ vzpomíná Alžbě-

ta a já slyším v jejím hlasu zřetelnou vděčnost.

„A co se tehdy změnilo u Leopolda?“ zeptala jsem se. Ten se zamyslí a odpoví: „Když si člověk dobře stojí ve víře, nejsou problémy ve vztahu k druhým lidem. Každým setkáním nám chce Bůh něco říct. Jsme pozornější k vnučutím Ducha Svatého. I když jsem už předtím byl ve farní radě, moje angažovanost se nyní posílila. Začal jsem se zabývat mládeží a založil jsem skupinu v Persenbeugu.“

V této skupině vyrůstají také jejich vlastní děti, vypráví Alžběta: „Mysleli jsme si, že je důležité, aby naše děti vytvářely s jinými dětmi skupinu s dobrým křesťanským základem. Leopold začal nejdříve ve skupině s jinými dětmi. Do té pak vrostly naše vlastní.“ Konají se hodiny pro mládež, mladí se podílejí na aktivitách farnosti a o prázdninách jede celá rodina s mladými na letní tábor.

Když byly děti větší, Leopold se stáhl. Nyní spolupracují Schreibreithnerovi s rakouským Radio Maria. Jednou měsíčně se vysílá pořad jejich domácí církve přímo od nich z domu. Jedna spřátelená rodina se svými šesti dětmi je přichází posílit při zpěvu. Leopold vypráví: „Vysílání vyžaduje intenzivní přípravu. Začínáme písní a pozdravem, někdy následuje vyznání vin. Pak rozjímáme o životě některého světce a o jednom nebo více místech Písma svatého. Nakonec se modlíme dva desátky růžence, následují přímluvy a zpěv. Už jsme tak uskutečnili 42 programů.“

V této době začíná Alžběta pomáhat na faře při vedení domácnosti. Kontakt s mladými kaplany pozdního povolání, kteří zde vykonávají svou praxi a vyznařují silnou víru, velmi ovlivňuje duchovní život obou manželů.

Velmi na mě zapůsobila slova, jimiž Leopold popisuje místo, které zaujímá víra v jejich životě. „Dostáváme jiný pohled na život, protože víme, k jakému cíli

KAŽDODENNÍ MODLITBA K VÍTEŽKYNI VE VŠECH BITVÁCH

Vznešená Královno nebes, nejvyšší Vládkyně andělů, která jsi od počátku obdržela od Boha moc a poslání rozdrtit hlavu Satana, prosíme tě pokorně, pošli své svaté šiky, aby na tvůj příkaz pronásledovaly všechny pekelné duchy, všude proti nim bojovaly, zneškodnily jejich opovážlivost a svrhly je do propasti.

Nejvznešenější Matko Boží, pošli své nepřemožitelné šiky také do boje proti vyslancům pekla mezi lidmi. Zmař plány bezbožných a zahanbi všechny, kteří chtějí zlo. Vyžádej jim milost poznání a obrácení, aby poznali trojjediného Boha v jeho všemohoucnosti a podrobili se božskému Králi. Dopomoz všude k vítězství pravdě.

Nebeská Matko, svěřujeme ti své děti. Buď jim každodenní ochranou proti úkladům viditelných i neviditelných nepřátel. Vezmi je za ruku a veď je skrze všechna nebezpečí těla i duše ke svému božskému Synu.

Maria mocná jako vojsko, propůjč vítězství těm, kteří v tebe důvěřují. Jsme tak křehcí a náš nepřítel zuří s takovou převahou. Ale pod tvou ochranou máme jistotu, že zvítězíme. On zná sílu tvé paty a bojí se majestátu tvého pohledu.

Drž nás ve své laskavé ochraně, ó Maria, krásná jako měsíc, nádherná jako slunce, silná jako seřazený šik, který se neopírá o nenávisť, ale o plamen lásky. Amen.

Pius XII.

směřuje naše putování. Pak ztrácejí na svém významu některé věci všedního dne, které se před tím zdály důležité: krásná dovolená, perfektní domácnost, hezké auto atd. Jistěže to všechno má nějakou cenu, ale není to skutečně důležité. Život z víry má prostě přednost.“ Alžběta vpadla se smíchem: „Já už ani nevím, kdy jsem měla poslední dovolenou, ale ano, bylo to v roce 1998, když jsme byli s dětmi v klášteře Götting, a v roce 1997 jsme ve výročí svatby byli v Medjugorje. Byl to krásný dárek.“

R. 1998 si babička zlomila kyčelní kost, nemohla už zůstat sama a Schreiberthnerovi se rozhodli, že si ji vezmou k sobě. Časem se její stav zlepšil, ale zjistilo se, že trpí Alzheimerovou chorobou. „V dětství a mládí jsem vždy cítila, jak mě přitahuje. Má také velký podíl na mém obrácení a byla tu vždy pro mne. Proto bylo pro mě vždy samozřejmé, že ji vezmu k sobě, když to bude potřeba.“ Během celého našeho rozhovoru sedí ostatně babička samozřejmě beze slova za stolem. Působí, jako by byla duchem nepřítomná, ale jak se mi zdá, někdy se dívá na svou vnučku velmi intenzivně. Láskyplně se dívá také Alžběta na ni a tiskne její ruku.

Brzy nato, co se babička přistěhovala, jde Alžběta k ženskému lékaři: nádor na vaječniku s velkými výrůstky. Nikdo neví, zda jsou nebo nejsou zhoubné. Vyhlídky jsou 50:50. V předvečer operace, je to 8. prosince 1999, sedí se svým mužem v nemocniční kapli. Důvěryplně hovoří s Ježíšem: „Ježíši, dávám ti celý svůj život, všechno, co na mě přijde. Ale musím ti také říct: S každou ženou, která sem přijde porodit dítě, bych si to ráda vyměnila.“ A manželovi řekne: „To je jedno, jak operace dopadne, ale budu-li schopná, zajedu opět do Medjugorje.“

Operace dopadla dobře. Jeden vaječník musel být vyoperován, na druhém je jen pěticentimetrový výrůstek, všechno

je benigní. Veliká radost a vděčnost zavládla v rodině. Mnozí se za ni v tu dobu modlili. Ale trvá to tři roky, než se může opět vrátit k poutím.

Temperamentně vypráví a září při tom: „Byla to milostiplná pěší pouť. Něco takového jsme nikdy nezažili. Dobré rozhovory, vzájemná modlitba, mlčení, jen my dva... Dva dni to trvalo. Byl to pro mě kousek nebe. V jednom místě jsme prošli kolem jednoho pána, který seděl u cesty. Zeptal se nás: »Jistě jdete do Mariazell.

Jdete si vyprosít dítě?« Dali jsme se do smíchu. »Už máme čtyři. Jdeme na děkovnou pouť.« Večer druhého dne jsme zažili krásnou mši svatou. A pak jsem odjeli domů.“

O měsíc později se ohlásila malá Veronika. Něco, na co by Alžběta po přestálé operaci ani v nejmenším nepomyslela. Muž se smíchem připomíná: „Ježíš tě při tvé modlitbě v nemocniční kapli vzal za slovo, když sis myslela, že bys raději rodila dítě. Dcera se narodila v den čtyřicá-

Manželé Schreiberthnerovi

tých otcových narozenin: Viktorie, malá »Vítězkyně«.“ „Viktorie je skutečně dar z nebe,“ dodává Alžběta. A ze způsobu, jakým to říká, poznávám její radost z maličkého člena rodiny.

Ve svých aktivitách: kruh matek, přednášky atd. je nyní omezena, protože je kvůli babičce a dceři zcela uvázaná v domácnosti. I se zdravotními problémy a operacemi musí bojovat. „Nedostanu se ani k tomu, abych byla každý den na mši svaté. Nejde to z časových důvodů. Touha tu sice je, a tak ji Pánu obětuji. Protože nyní mě potřebuje doma u babičky, u dítěte. I s pouťemi to nejde jako dříve, ačkoliv bych tak ráda pokračovala.“

„Ke 40. narozeninám mi manžel daroval pouť k otci Piovi do San Giovanni Rotondo. Vždyť to byl otec Pio, kdo mě obrátil. Ale dodnes se mi pouť nepodařila. Tuto oběť daruji nyní své rodině.“ Láskyplně a bez trpkosti vypráví dále: „Babička se mezitím stala intenzivním případem. Duševně je v konečném stadiu. Nemůže už mluvit. Není možno s ní vést prakticky žádný rozhovor. Když jí dávám jíst, musím jí říct: Babičko, musíš otevřít ústa. Sama od sebe to neví. Již tři roky je třeba ji zvedat a přebalovat jako malé dítě. Tím jsem velmi uvázaná. Ale Pán mi daroval tato léta života, z toho teď žiji. Po obrácení jsem prožila tolik radostí, a to vzhledem ke každému člověku.“

„Modlím se za své rodiče, za své sourozence při mších svatých, v novénách... Bylo to pro mě prostě strašně dojemné: Mohla jsem se dovědět, že je Bůh, že Ježíš je náš Vykupitel, a z toho pomýšlení jímá i dnes moje srdce závrať. Poznat to, to je ten nejdůležitější cíl. O to jsme usilovali, abychom to životem ukazovali našim dětem a také druhým lidem. To mi dává sílu pro těžké časy. Teď je právě prožíváme.“

Ale nejen babička potřebuje velkou péči, je tu další pečovatelský případ v rodině. 68letý

otec měl těžké krvácení do mozku a nyní leží v bdělém komatu, může jen trochu pohybovat hlavou, jinak je zcela ochrnutý. Rodiče bydlí odtud 300 metrů cesty. „Když přijdu a pozdravím ho, otočí hlavu. Pečuje o něho moje matka a jeden ošetřovatel. I naše Angelika, která je ošetřovatelkou, se o něho velice stará.“

Otec toho musí mnoho snášet. Nemůže se navenek vyjadřovat, trpí horečkami, záchvaty potu, má problémy s ledvinami, proleženinami. Musel mnoho bojovat. I když je to cesta utrpení, jsem přesvědčena, že všechno má svůj smysl. I to je cesta ke spáse, pro něho, pro nás všechny. Nosíme ho ve svých modlitbách. Kdybych již před lety neobdržela dar víry, nemohla bych to snášet s takovou odevzdaností,“ soudí v hluboké důvěře v Boží Prozřetelnost.

Je to obdivuhodné, jak snáší všechno toto utrpení, a také Leopold připomíná: „Papež Jan Pavel II. byl pro nás velkým příkladem, jak máme snášet utrpení. Byl skutečnou pochodní.“ A Alžběta doplňuje: „On nám svým životem předem ukázal, že utrpení patří k životu a že k tomu můžeme čerpat sílu z víry. Dokud nám Pán ukládá, abychom nesli kříž s babičkou a otcem, dotud nám dává také sílu, abychom to vydrželi.“

Zatímco tu s babičkou sedíme u kuchyňského stolu, dostává se mi lekce o víře pod titulem: „Když Bůh dává kříž, dává i pevná ramena k jeho nesení. Stále nám někdo říká: V tom duševním stavu, v jakém babička je, je to jedno, kdo jí dává jíst. Já jim na to odpovídám: Je to moje babička a já si neumím představit, že bych ji dala do domova. Když ji myji, oblékám, stříhám, krmím, je to moje služba pro ni, služba pro Ježíše. Dá to mnoho práce, je to stresující, protože k tomu přistupují různé termíny. Ale já si pak myslím: Ježíši, ty to zvládneš – ne my.“

Babička náhle přikývla. Alžběta položí láskyplně ruku na de-

KATECHISMUS JAKO BESTSELLER

Tomu, kdo si chce v Itálii oživit znalosti katolické víry, stačí, aby zašel do novinového stánku nebo k benzinové pumpě, a může zde obdržet malý katechismus, který v 598 otázkách a odpovědích vykládá přehledně učení obsáhlé ve velkém Katechismu katolické církve z roku 1992. Krátké kompendium se stalo v Itálii bestsellerem. Od 28. června se prodalo 410 000 exemplářů. Pro Světový den mládeže zajistila italská biskupská konference 50 000 kusů. Zatím je malý katechismus k dispozici jen v italštině, ale do SDM by měl vyjít i v některých dalších jazycích.

Český překlad kompendia připravil P. Josef Koláček SJ a je prozatím k dispozici pouze na internetové adrese www.radiovaticana.cz v rubrice SPECIALY.

BALETNÍ SCÉNY NA SDM

Mladí polští umělci nastudovali pod vedením choreografa Henryka Konwinského baletní muzikál „Pelikán – Do Tvých rukou“.

Pelikán, pták, který si podle legendy rozdrásá hrud, aby svou krví zachránil mláďata od hladu, se stal symbolem Ježíše

vadesátiletou a něžně se ptá: „Je to tak, babičko?“ A pak pokračuje: „Upřímně řečeno, jsem často v koncích. Pak si řeknu: Ježíši, dej mi lásku, teď, když jsem v koncích. Často opakuji střelnou modlitbu: »Ježíši, z lásky k tobě a za obrácení hříšníků!«

O otce pečovat nemůže, protože je zaměstnaná s babičkou. Ale myslí na něho intenzivně v modlitbách. „To je pro mne velice důležité. Když ho jdu navštívit, hladím ho, mluvím k němu. Pak si říkám: »Pane! Dej mu sílu, kráčejs s ním.« Mnozí říkají: Proč nemůže umřít? Ale já si

Krista (viz píseň Klaním se ti vroucně). Muzikál představuje příklady 12 vzorů statečné víry ze čtyř kontinentů. Mezi nimi např. Karla Leisnera, který přijal v koncentračním táboře kněžské svěcení, evangelického pastora Dietricha Bonhoeffera, který byl umučen v koncentračním táboře Flossenbürg, mladou lékařku G. B. Mollovou, která přijala smrt, aby mohla porodit svou dceru, zavražděného polského kněze Jerzyho Popieluszka a salvadorského „ochránce chudých“ arcibiskupa mučedníka Oscara Arnulfa Romera. Představením „Pelikán“ chce „Kirche in Not“ motivovat účastníky SDM k pevné důvěře v Boha.

K představení jsou připraveny brožury s vysvětlujícími texty v různých řečech. Další vystoupení skupiny po SDM je možno objednat u „Kirche in Not“. Bližší informace jsou na adrese www.kirche-in-not.de.

ZATÝKÁNÍ V ČÍNĚ

Vlna zatýkání čínských křesťanů od letošního března maří naději na posílení svobody náboženského vyznání v souvislosti s přijetím nového Ustanovení o náboženských záležitostech, které vstoupilo v platnost 1. března. K zátahům proti křesťanům dochází po celé Číně, od provincie Ťi-lin na východě ze-

mě až po provincii Sin-ťiang na dalekém západě. V květnu bylo zadrženo přibližně 600 křesťanů z domácí církve v provincii Ťi-lin, v mnoha případech se jednalo o studenty a vysokoškolské profesory. V provincii Che-nan byla zatčena přibližně stovka pastorů na setkání křesťanských vedoucích. 8. června zástupci římskokatolické církve informovali o řadě případů zatýkání, které mají na svědomí zaměstnanci oddělení pro náboženské záležitosti v provincii Che-pej.

Podle informací Asia News členové neregistrovaného katolického společenství v provincii Che-pej napsali 8. června dopis, ve kterém uvádějí řadu případů zatýkání iniciovaných místním oddělením pro náboženské záležitosti. V dopise se uvádí, že sedmdesátiletý biskup Jia Zhiguo byl zadržován na samotce od úmrtí Jana Pavla II. 2. dubna až do zvolení nového papeže, Benedikta XVI., 19. dubna. Poté byl biskup znovu zatčen a převezen na neznámé místo. V dopise z Che-pej katolíci rovněž tvrdí, že Wang Zhenguog, ředitel místního útvaru pro náboženské záležitosti, vyhrožoval, že nechá plánovaný nový kostel vyhodit do vzduchu, přestože místní vesničané obdrželi svolení k jeho výstavbě.

Compass - Res Claritatis

ry. Můžeme intenzivně prožívat své manželství. Vždy znovu je možné smíření.“

Bohužel nemůžeme s manželem zůstat na oběd, ke kterému nás Scheibreithnerovi srdečně pozvali. Malá Viktorie, o kterou během rozhovoru pečovala starší sestra, se už těší, že bude moci opět do kuchyně. A my se těšíme na shledanou s manželským párem, který nás tak posílil ve víře. „Příště se musíte podívat na nás modlitební kout,“ říkají při loučení.

*Z Vision 2000 - 4/2005
přeložil -lš-*

Počátky Církve (18)

Návštěva církevní obce (Sk 20,1-16)

Když se podíváme na mapu třetí cesty, vidíme, že Pavel procházel Makedonií a pak došel do Řecka, tedy do Korintu, kde se zastavil na tři měsíce. Neodplul tedy do Sýrie kvůli židům, kteří se spikli proti němu, nýbrž se vrátil přes Makedonii a zůstal sedm dní v Troadě.

Zde nám Lukáš líčí: *První den v týdnu jsme se sešli k lámání chleba*, tzn. k slavení Eucharistie, které již tehdy předcházela liturgie slova. Byl večer a Pavlovo kázání trvalo do půlnoci, až ho přerušil chlapec, který seděl na okně, usnul a ve spánku spadl z třetího poschodí. Pavel sestoupil na dvůr. Sklonil se nad ním, stiskl ho do náruče a pak řekl: *Je v něm život. ... Potom zase šel nahoru, lámal chléb, pojedl*. Mluvil ještě až do rána a pak odešel. Lukáš poznamenává: *Zamířili jsme loď do Assu, kde jsme měli přibrat Pavla, který šel pěšky... Z Assu jsme odjeli všichni spolu lodí do Milétu*.

Pavlovo rozloučení (Sk 20,17-38)

Pavel si do Miléta povolal z Efesu starší, kteří zde po tři roky pokračovali ve vzdělávání církevní obce. Lukáš zde zaznamenal jeho projev, který je na výsost osobní. Chtěl, aby na Pavla pamatovali nejen ti, kteří mu naslouchali, ale také čtenáři Skutků, tedy my všichni. Tuto stránku není možno jen tak přejít, je třeba, abychom se jí zabývali, a rozdělíme ji do čtyř oddílů.

1. Pavel začíná retrospektivním pohledem na svůj apoštolát v Efesu (v. 18-21). *Vy víte, jak jsem si u vás počínal od prvního dne, kdy jsem vstoupil do Asie. Sloužil jsem Pánu se vši pokorou, se slzami ve zkouškách, které mě potkaly pro úklady židů. Víte, že jsem neopomenul nic z toho, co by vám mohlo být k užítku, ale hlásal jsem vám to a učil vás ve-*

řejně i po domech. Náléhavě jsem vyzýval židy i pohany, aby se obrátili k Bohu s vírou v našeho Pána Ježíše.

To není obhajoba jeho jednání, prostě předkládá představeným církve, jak se i oni mají chovat: „sloužit Pánu“. Všechno je služba. Když hovoří o „slzách a zkouškách“, připomíná své velké utrpení: odpor těch, kteří jsou z jeho národa. Nikdo tak nemiloval svůj národ jako Pavel (Řím 9,1-3). A nikdo nebyl tak nenáviděný a pokládán za zrádce vlastního národa, jako právě Pavel.

2. Pohled na přítomnost (v. 22-24): *Nyní jsem vězněm Ducha: jdu do Jeruzaléma a nevím, co mě tam čeká. Jen od města k městu mi Duch Svatý dosvědčuje a říká, že mě tam čekají pousta a soužení. Pokud jde o mne, můj život nemá pro mne cenu, jen když dokončím svůj běh a úkol, který jsem přijal od Pána Ježíše: vydávat svědectví pro evangelium o Boží milosti.*

V Antiochii Syrské, dříve než začal s Barnabášem svou první misií, *svěřilo ho společenství Duchu Svatému*. Po tolika letech Pavel pokračuje pod vedením Ducha Svatého. Nazývá sebe, a to jistě s radostí, „vězněm Ducha Svatého“, protože jen s jeho mocí pracoval a od něho měl první zprávu o svém utrpení. Nikdy nešel naslepo. Nyní ví, co ho čeká v Jeruzalémě. I Kristus to věděl a Pavel chce jako Ježíš až do konce svého běhu vydávat svědectví evangelium. Pro představené asijské církve je to úkol, který musí na sebe přijmout. A musí ho přijmout každý apoštol, protože veškerá vlastní aktivita má smysl pouze jako služba a sebeobětování až do konce.

3. Nyní se dívá do budoucnosti: na církvev a její pastýře (v. 25-31): *A nyní vím, že už nespátíte mou tvář, vy všichni, kterým jsem hlásal Boží království. Slavnostně vám proto prohlašuji: Zahyne-li někdo, já na tom vinu*

nemám. Nic jsem nezanedbal, ale zvěstoval jsem vám všechno, co rozhodl Bůh. Dbejte na sebe a na své stádce, ve kterém vás Duch Svatý ustanovil za představené (doslova za biskupy), abyste spravovali Boží církve, kterou si získal Bůh krví svého Syna.

Já vím, že po mém odchodu vniknou mezi vás draví vlci a nebudou stádo šetřit. I z vašeho vlastního středu povstanou lidé, kteří se budou snažit zvrácenými řečmi strhnout za sebou učedníky. Buďte proto bdělí a pamatujte na to, jak jsem vás já po tři léta ve dne v noci se slzami každého zvláště napomínal. Jako Ježíš varoval učedníky před falešnými proroky, kteří přijdou v rouše beránčím, ale vnitř jsou to vlci draví (Mt 7,15), a před falešnými mesiáši, kteří se budou představovat jeho jménem, aby strhli k sobě jeho učedníky (Mk 13,22), tak i Pavel ví, že totéž se stane v církvi v Efesu. Proto vyzývá, aby měli před očima jeho jednání a mysleli na to, že je za pastýře ustanovil Duch Svatý a že mají být bdělí, tak jako byl Pavel po celé tři roky.

4. Poslední doporučení (v. 32-35): *A nyní vás odporoučím Bohu a slovu jeho milosti, které má moc vzdělávat a zjednat dědictví ve společenství všech posvěcených. Stříbro ani zlato, ani šaty jsem od nikoho nežádal. Víte sami, že tyto moje ruce vydělaly na všechno, co jsem potřeboval já a moji společníci. Ve všem jsem vám dal dobrý příklad, jak se vlastní prací máte ujmát potřebných, a pamatoval jsem tím na slova Pána Ježíše, který řekl: „Blaženější je dávat než dostávat.“ Je to krásná podoba Pavla, který mohl ukázat své ruce a říct: těmto rukama jsem vydělal na všechno potřebné pro sebe a pro své společníky. Těžko si můžeme představit, jak si mohl vydělávat vlastníma rukama na svou obživu, a přitom ve dne v noci kázat. Proto dovednost vydělat na sebe a nezatěžovat druhé je velmi důležitá, zvláště, když se jedná o to, pomáhat těm, kteří jsou v nouzi.*

Apoštol Pavel (5. stol.)

Závěr (v. 36-38): Nyní jeho slova přecházejí v modlitbu: *Poklekl a s nimi všemi se pomodlil. Všichni se dali do hlasitého páče, objímali Pavla a líbali ho. Nejvíce je zbolelo to slovo, že jeho tvář už více nespátí. Potom ho vyprovdili k lodi.*

Po této četbě musíme být vděční sv. Lukášovi, který byl pravděpodobně přítomen, protože v dalším verši mluví jako spoluúčastník. Zápisem Pavlovy řeči na rozloučenou nám zachoval nejen nejkrásnější obraz Pavla, ale také krásný a účinný vzor, jak zasvětit svůj život evangelium.

Modleme se:

Myslíme v tuto chvíli, Pane, na sebe a na všechny ty, kteří mají za úkol hlásat evangelium. Dej, ať v rozjímání o těchto stránkách si dokážeme uvědomit svou vlastní odpovědnost. Dej, ať nikdy neztrácíme ze zřetele zaměření našeho poslání, a pomáhej nám převádět toto poselství do srozumitelné podoby. Dej nám odvahu bdít ve dne v noci nad svěřenými, aby se necítili opuštěni ve svém křesťanském životě. Dopřej nám také, abychom měli odvahu, tak jako jsi ji měl ty, vydržet svůj běh věrně až do konce ve službě, kterou jsi nám svěřil. Abychom mohli stále cítit, že společenství nás svěřuje moci Ducha Svatého.

Amen.

(Pokračování)
Z Maria Ausiliatrice 11/2004
přeložil-lš

Výzvy fatimského poselství (22)

Je-li tomu tak, to, co nás především zajímá, je dosažení věčného života, aby byl šťastný, protože zatímco pozemský život je dočasný, onen život se nemění ani nekončí. A jak to učinit? Vyslechněte tato slova sv. apoštola Pavla: *První člověk byl utvořen ze země, je pozemský, druhý člověk (autor zde myslí na Syna Božího, který se vtělil a stal se člověkem) je z nebe. Když někdo pochází ze země, ze země jsou i jeho děti. Když někdo pochází z nebe, z nebe jsou i jeho děti. My jsme na sobě nesli obraz člověka, který pocházel ze země. Stejně tak ponese i obraz toho, který je z nebe.* (1 Kor 15,47-49) Tento nebeský obraz, o kterém mluví apoštol a který se máme v sobě snažit napodobit, je Ježíš Kristus: napodobit v sobě skrze víru a lásku, aby v den našeho odchodu na věčnost v nás Otec našel črty Kristovy tváře a přijal nás jako syny do svého království a aby při vzkříšení těla naše tělo mělo účast na štěstí ducha.

V tomtéž listě brzy poté a vzhledem k poslednímu dni lidstva sv. Pavel říká: *Povím vám teď tajemnou pravdu: všichni nezemřeme, ale všichni budeme proměnění. Stane se to rázem, v jediném okamžiku, na konečné ztroubení polnice. Polnice zazní, a mrtví vstanou s tělem neporušitelným, a my budeme proměnění.* (1 Kor 15,51-52) Nyní musíme dosáhnout toho, aby toto proměnění v nás působilo díky milosti Boží, která nám bude milosrdně udělena vzhledem k úsilí naší pokorné věrnosti, a ne vzhledem k neštěstí hříchu, do kterého jsme upadli. Nemysleme, že toto všechno je nějaká utopie; je to dokázaná skutečnost. A jestliže nás nevěra přivádí k takovému omylu, jsme ztraceni. Pravda nepřestává existovat jen proto, že ji nevěřící popírají! To, co bylo pravdivé včera, je pravdivé i dnes a bude zítra, neboť *Ježíš Kristus je stejný včera i dnes i navěky* (Žid 13,8).

Toto všechno nám ukazuje na velkou nutnost toho, abychom se modlili, a tak se skrze modlitbu přibližovali Bohu. Je to prostřednictvím modlitby, že získáváme odpuštění vlastních hříchů, sílu a milost k tomu, abychom odporovali pokušením světa, ďábla a těla. Jsme velmi slabí; bez této síly nedokážeme zvítězit. Ježíš proto doporučoval svým apoštolům: *Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé.* (Mt 26,41)

Je to z téhož důvodu, že poselství nám obnovuje toto Pánovo doporučení: *Modlete se, mnoho se modlete!* Tato výzva je opakovaným voláním k modlitbě, s kterým se nás tolikrát obracel Bůh a které Ježíš Kristus zanechal svým apoštolům a také nám v posledních chvílích svého pozemského života: *Bděte a modlete se.*

Na různých místech Písma svatého nacházíme Ježíše Krista, jak nám dává příklad a doporučuje modlitbu; a nejenom nám ji doporučuje, ale učí nás modlit se, jako např. na této stránce sv. Lukáše: *Jednoho dne se Ježíš na nějakém místě modlil. Když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan naučil své učedníky.“ Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé...“* (Lk 11,1-2) Tak jsme se z jeho rtů naučili Otčenáš, nejkrásnější z našich mod-

liteb, kterou se obracíme k Bohu a v níž nás Ježíš Kristus učí dávat Bohu sladké jméno Otec.

Toto jméno nám zjevuje tajemství Božího otcovství a utvrzuje nás v pravdě, že všichni jsme dětmi téhož Boha; tato pravda, potvrzená Ježíšem Kristem, že Bůh je náš Otec, nás naplňuje důvěrou a posiluje v lásce, protože kdo nás kdy tak miloval jako Bůh? Proto naše modlitba má být setkáním lásky dítěte, které spočívá na Otcově srdci, a lásky Otce, který se sklání k dítěti, naslouchá slovům dítěte, slyší jeho prosby, jeho chvály, jeho díky a plní jeho přání.

Je mnoho způsobů, jak se modlit neboli jak se setkat s Bohem v modlitbě. Který je nejlepší? Pro každého člověka je nejlepší ten, který mu nejvíce pomáhá setkat se s Bohem a udržet se v intimním kontaktu s ním, od srdce k srdci, dát srdci bít láskou k Otci se Srdcem Ježíše Krista, přijmout za své samotné touhy a city Ježíše Krista, stát se jedno s Kristem, jak si to on sám přál a prosil o to Otec: *Prosím nejen za ně, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne (...). Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni at jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.* (Jan 17,20-21)

Z této vznešené Kristovy modlitby vidíme, jaké plány má s námi Bůh: být jedno s ním skrze naši jednotu s Kristem: *Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni at jsou v nás.* Avšak této jednoty s Bohem se nemůže dosáhnout jinak než modlitbou; je to zde, kde se setkáváme s Bohem, a je to toto setkání, kde nám sdílí svou milost, své dary, svou lásku a své odpuštění.

Vidíme, že Ježíš Kristus ve své modlitbě prosil také za nás: *Prosím nejen za ně, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne.* Máme štěstí, že patříme k těm, kdo skrze slovo apoštolů, které bylo předáno jejich nástupci, uvěřili v Pána, a proto Kristus prosil Otce také za nás. Cítím se tak šťastná, když myslím na to, že měl na mysli mne, když se

obracel k Otci touto modlitbou: že myslel na mě a představil mě Otci jako dceru své lásky!

Myslel na mne, myslel na vás, myslel na nespočetný zástup svých bratří a sester. A naše modlitba, aby byla oživována samotnými touhami a city Ježíše Krista, se má spojit s jeho modlitbou za všechny ty, kdo v něho uvěří a budou spaseni pro jeho zásluhu.

Vrátím se k způsobu modlitby... Naše modlitba může být převážně „ústní“, tj. obrácená k Bohu slovy, která buď vycházejí spontánně z našeho srdce, nebo užívají již hotové formule, jako např. Otčenáš, Zdrávas Maria, Sláva Otci, Věřim a mnohé jiné, které se modlí v posvátné liturgii.

Toto je nejběžnější způsob modlitby a také nejpřístupnější běžným věřícím a těší se doporučení Ježíše Krista: *Vy se modlete takto: „Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od Zlého.“* (Mt 6,9-13) Toto je nejvznešenější formule ústní modlitby, protože nás ji naučil samotný Syn Boží. Máme se ji proto modlit s dvojnásobnou úctou, důvěrou, pokorou a láskou.

Je zde pak další forma modlitby, kterou máme obětovat Bohu spolu s naší ústní modlitbou: je to „*modlitba naší práce*“, plnění všech našich stavovských povinností v duchu pokorného podřízení se Bohu, protože to byl on, kdo nám uložil zákon práce. Máme pracovat s láskou a věrností vůči Bohu a vůči bližnímu; tak se naše každodenní starosti, snad zdánlivě bezvýznamné, ale obětované Bohu, stanou modlitbou chvály, díky, pokání a prosby. Jako byla Tobiášova modlitba, jak to vyhlásil anděl: *Proto když ses modlil ty a Sára, já jsem přednášel a připomínal vaši modlitbu před Boží vznešeností. Stejně tak, když*

jsi pohřbíval mrtvé. A protože jsi neváhal vstávat a opouštět své jídlo a odcházel jsi pohřbívat mrtvého, byl jsem poslán, abych tě zkušel. (Tob 12,12-13)

Tento úryvek z Písma svatého nám říká, jak máme využít čas života, který nám Bůh chce dát: jedna část má být zasvěcena modlitbě, druhá plnění povinností našeho stavu a třetí část má být určena pro dobro bližního z lásky k Bohu. Den má čtyřicet hodin; neuděláme nic přehnaného, když rezervujeme některé chvíle k setkání s Bohem.

Při plnění svých povinností se máme snažit uvědomovat si Boží přítomnost: myslet na to, že Bůh a náš anděl strážný jsou s námi a vidí, co děláme, i úmysly, s jakými jednáme. Máme proto posvětit svou práci, svůj odpočinek, své jídlo, své slušné zábavy, jako by byly stálou modlitbou. Když víme, že Bůh je přítomný, stačí pamatovat na něj a čas od času se k němu obrátit nějakými slovy: ať už slovy lásky – *Miluji tě, Pane!*, nebo díky – *Díky, Pane, za všechna tvá dobrodíní!*, nebo prosby – *Pane, pomoz mi, abych ti byl věrný; odpusť mé hříchy, mou nevděčnost, mou lhostejnost, mé nepochopení, mé uklouznutí, či chvály – Chválím tě, Pane, pro tvou velikost, pro tvou dobrotu, pro tvou moudrost, pro tvou moc, pro tvé milosrdenství, pro tvou spravedlnost, pro tvou lásku.* Tento intimní a rodinný vztah s Bohem promění naše práce a naše každodenní starosti v pravý a stálý život modlitby, učiní nás více milými Bohu a přitáhne na nás milosti a požehnání zvláštního zalíbení.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

POJĎTE SE MNOU DO VEČEŘADLA!

Jako apoštolové a učedníci se shromáždili kolem Ježíšovy Matky Marie a spolu s ní vyprošovali seslání Ducha Svatého, tak se shromáždíme znovu kolem ní a s ní vyprošujeme nové Letnice. Přijď, Duchu Svatý, přijď na mocnou přímluvu Neposvrkněného Srdce Panny Marie, své milované Nevěsty! Obnov tvář země!

„Znamením dnešní Církve je hlasitě volat k nebi o milosrdenství pro společnost, která už nechápe význam toho slova!“ (Jan Pavel II., Dives in misericordia)

Z ústředí Mariánského kněžského hnutí v Miláně přijede do České republiky **Don Stefano GOBBI** a povede několik večeradel v ČR. Zveme proto věřící i kněze, aby se jich zúčastnili. Všechna večeradla se ukončí mší svatou. Je možno získat „modrou knihu“ a jinou podobnou literaturu.

ČESKÉ BUDĚJOVICE – pondělí 29. srpna 2005, klášterní kostel Obětování P. Marie na Piaristickém náměstí, začátek v 15.30 hod.

PRAHA – úterý 30. srpna 2005, bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Strahově, začátek v 16.30 hod.

BRNO – středa 31. srpna 2005, kostel sv. Jakuba, Jakubská ul., začátek 15.30 hod.

OLOMOUČ – čtvrtek 1. září 2005, katedrála sv. Václava, začátek 15.30 hod.

OSTRAVA – pátek 2. září 2005, katedrála Božského Spasitele, začátek 15.30 hod.

ROŽNOV POD RADHOŠTĚM – sobota 3. září 2005, farní kostel Všech svatých, začátek 14.00 hod.

CK AVETOUR – Jirí Chválek

TURZOVKA – Hostýn, Velehrad, Svätý Kopeček – 27. 8. – 28. 8. – 750 Kč
 MEDŽUGORJE – Povýšení sv. Kříže – Křiževac – 6. 9. – 13. 9. – 1940 Kč
 POLSKO – Czestochowa, Krakow, Wadowice aj. – 28. 9. – 1. 10. – 2490 Kč
 IZRAEL – biblický okruh s odletem z Prahy, kvalitní hotel s polopenzí, klimatizovaný autobus, pojištění – 3. 10. – 10. 10. – 13 790 Kč !!!
 MEXIKO – GUADALUPE – okruh + pobyt – 4. 11. – 15. 11. – 37 990 Kč
 Příhlášky a informace: CK AVETOUR – Jirí Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel. a fax: 494 623 929, 494 377 654, mobil 602 441 670, e-mail: info@avetour.cz, www.avetour.cz.

Liturgická čtení

Neděle 14. 8. – 20. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 56,1.6-7
 Ž 67(66),2-3.5.6+8
 Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ!*)
 2. čt.: Řím 11,13-15.29-32
 Ev.: Mt 15,21-28

Pondělí 15. 8. – slavnost Nanebevzetí Panny Marie

1. čt.: Zj 11,19a; 12,1.3-6a.10ab
 Ž 45(44),10b.11a+12a.16
 Odp.: srov. 10b (*Královna stojí po tvé pravici ve zlatém rouchu.*)
 2. čt.: 1 Kor 15,20-27a
 Ev.: Lk 1,39-56

Úterý 16. 8. – nez. pam. sv. Štěpána Uherckého

1. čt.: Sd 6,11-24a
 Ž 85(84),9.11-12.13-14
 Odp.: srov. 9 (*Hospodin mluví k svému lidu o pokoji.*)
 Ev.: Mt 19,23-30

Středa 17. 8. – ferie

1. čt.: Sd 9,6-15
 Ž 21(20),2-3.4.5.6-7
 Odp.: 2a (*Hospodine, z tvé síly se raduje král.*)
 Ev.: Mt 20,1-16

Čtvrtek 18. 8. – ferie

1. čt.: Sd 11,29-39a
 Ž 40(39),5.7-8a.8b-9.10
 Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)
 Ev.: Mt 22,1-14

Pátek 19. 8. – nez. pam. sv. Jana Eudese

1. čt.: Rt 1,1.3-6.14b-16.22
 Ž 146(145),5-6b.6c-7.8-9a.9b-10
 Odp.: 2a (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mt 22,34-40

Sobota 20. 8. – památka sv. Bernarda

1. čt.: Rt 2,1-3.8-11; 4,13-17
 Ž 128(127),1-2.3.4.5
 Odp.: 4 (*Hle, tak bývá požehnan muž, který se bojí Hospodina.*)
 Ev.: Mt 23,1-12

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 8.	PO 15. 8.	ÚT 16. 8.	ST 17. 8.	ČT 18. 8.	PÁ 19. 8.	SO 20. 8.
Antifona	1136	1469	1166	1181	1197	1213	1734
Žalm	784	783	783	784	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1469	1166	1182	1198	1213	1734
Antifony	1137	1470	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	813	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1470	1170	1186	1201	1217	1735
Antifona k Zach. kantiku	710	1471	1170	1186	1202	1218	1477
Prosby	1140	1471	1171	1186	1202	1218	1724
Záv. modlitba	711	1471	1476	1187	1202	1476	1477
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1264	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1472	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1265	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1472	1175	1190	1206	1221	1236
Záv. modlitba	711	1471	1175	1191	1206	1222	1236
Nešpory:							
Hymnus	1132	1473	1473	1176	1192	1207	807
Antifony	1133	1468	1474	1177	1193	1208	808
Žalmy	1133	1649	1661	1177	1193	1209	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1468	1474	1180	1196	1211	810
Ant. ke kant. P. M.	710	1468	1474	1180	1196	1211	711
Prosby	1135	1468	1474	1180	1196	1211	811
Záv. modlitba	711	1469	1471	1476	1197	1212	712
Kompletář	1238	1238	1242	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

BENEDIKT XVI.

Barevná pohlednice s portrétem nového papeže. V prodeji jsou k dispozici i plakáty, které vzhledem k velikosti formátu poštou nezasíláme.

Paulínky, 3 Kč

LECTIO DIVINA 11 - VŠEDNÍ DNY LITURGICKÉHO MEZIDOBÍ (26. - 34. týden - roční cyklus 1)
Giorgio Zevini - Pier Giordano Cabra

Ediční řada Karmelitánského nakladatelství, která vychází z biblických textů nedělního i feriálního lekcionáře, jejichž poselství je dále rozvinuto metodou „lectio divina“. Nejprve je každá perikopa prostřednictvím krátké exegeze představena a zasazena do souvislosti. Komentář poukazuje na stěžejní myšlenky úryvku. Následuje krátká meditace, v níž se biblické poselství převádí do osobní roviny, a podněty pro modlitbu, inspirovanou biblickým textem. Po modlitbě nás úryvek z díla některého z církevních otců, reagující na liturgický text, přivede do stadia kontemplace. Na závěr je nám nabídnut jeden verš jako slovo, které si máme připomínat během celého dne. Tato řada může být přínosem pro všechny, kdo hledají soustavné vedení pro duchovní četbu Bible.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 358 stran, 295 Kč

CESTA SVĚTEM, CESTA NITREM

Murray Bodo a Susan Saint Sing

Sedmidenní duchovní cvičení s Františkem a Klárou z Assisi, inspirované pobytem autorů M. Boda a S. S. Sing ve středověkém městě Assisi a umbrijském údolí.

Paulínky, brož., 185x120 mm, 112 stran, 115 Kč

LÁSKA A PŘÁTELSTVÍ

Jacques Maritain

Schopnost milovat je nejdůležitější dimenzí člověka. Chce-li být sám sebou, touží ji rozvinout do plnosti, která nemá mezí. Maritainovo pojednání ukazuje v této knize obrovské možnosti, které jsou skryty v nitru člověka, velké perspektivy, jež probouzejí touhu, kterou jsme v sobě dosud ani netušili.

Krystal OP, s.r.o., brož., 180x138 mm, 56 stran, 82 Kč

DVD

JSEM ŠTASTNÝ. BUĎTE I VY!

Trojí ohlédnutí za velkým papežem Janem Pavlem II., za jeho láskou k Bohu, k člověku dnešního světa a zejména k mladým lidem všech kontinentů.

Studio Telepace, 55 minut, 250 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**